

MİB: Sefaletle boyun eğme, ihanete geçit verme!

TM'nin imzaladığı sözleşme içinde bulunduğumuz sefalet koşullarını daha da derinleştirecektir. Sözleşmeyi kabul etmeyelim! Mücadelemize devam edelim, tepkimizi gösterelim! TM ağalarının bizi kandırmasına izin vermeyelim! Adet olduğu üzere yapılacak boş kutlamaları, şov yapma çabalarını boşa düşürelim!

Pevrul Kavlakın "zafer" olarak anlattığı sözleşme, metal işçisinin çalışma koşullarında hiçbir iyileşme anlamına gelmemektedir. 6 aylık %17'lik ücret olarak ifade edilen ücret zammı ise, önemli sayıda metal işçisinin ücretinin asgari ücret altında kaldığını göz önüne alırsak ancak %7 düzeyinde kalmaktadır. **s.8**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2020 / 05
31 Ocak 2020 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Kapitalizm ayakta kaldıkça kentler başımıza yıkılmaya devam edecek!

Depremi aynasında kapitalizm gerçeği

3

Deprem değil 'sermayenin demir yumruğu' öldürüyor

Yıkımlardan-ölümlerden birinci dereceden sorumlu olan AKP şefi, "Depremi engelleyecek bir araç mı var?" diye pişkince soruyor.

9

İşgallerin, grevlerin, direnişlerin izinden ileri!

İşçiler "kazanana kadar grev, kazanana kadar direniş" şiarını hayata geçirerek bugün kaybedilen hakların nasıl kazanıldığını göstermişlerdir.

20

Dünyada yeni dönem gençlik hareketi

Dünya çapında gençliğin başı çektiği hareketler, çok yönlü bir bunalım içinde debelenen kapitalizme bir tepkiyi ifade ediyor.

Alman Devrimi'nin dersleri üzerine - H. Fırat

s.12

Clara Zetkin ve 8 Mart'ın tarihsel devrimci mirası

s.18

Kapitalizm ayakta kaldıkça kentler başımıza yıkılmaya devam edecek!

Depremi aynasında kapitalizm gerçeği

Elâzığ depremi, kapitalist sistemde çevre ve kentleşme sorunlarını yeniden gündem haline getirdi. Depremi ardından toplumun hemen her kesimi barınma ve yaşam hakkından afetler karşısında alınmayan önlemlere kadar bir dizi sorunu tartışmaya başladı.

KAPİTALİZM YIKIM DEMEKİR!

"Burjuva sınıfının esas varlık ve egemenlik koşulu, servetin özel ellerde birikmesidir, sermayenin oluşması ve artmasıdır; sermayenin koşulu ise ücretli emektir." (Komünist Manifesto) Emek sömürüsüne dayalı burjuva sınıf egemenliği ise, günümüz dünyasında her geçen gün derinleşen ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel vb. sorunların temelini oluşturmaktadır.

"Kâr, daha çok kâr"ı ve sermaye birikimini esas alan kapitalistler, kendileriyle birlikte bütün bir insanlığı ve doğayı büyük bir yıkıma sürüklemektedirler. Ülkeleri yerle bir eden savaşlar, doğanın ve çevrenin acımasızca talan edilmesi, tırmanan açlık, yoksulluk ve işsizlik, her geçen gün boyutlanan servet-sefalet kutuplaşması tartışmasız bu gerçeği anlatmaktadır.

Onulmaz çelişkilerle boğuşan ve bunalımları derinleşen kapitalist sistem insanlığın gelişiminin önünde bir engele dönüşmüş bulunmaktadır. Ömrünü uzatabilmek için gündeme getirdiği tüm politikalar daha kapsamlı yıkımlardan başka bir sonuç üretmemektedir. Bu gerçeği görebilmek için, '70'li yıllardan bugüne dünya çapında uygulanan neoliberal saldırılara bakmak yeterlidir.

Barınma, kentleşme, doğa, iklim, çevre vb. sorunları da bu bağlamda ele almak, bu alanlarında yaşanan sorunların

gerçek mahiyetini görebilmek için zorunludur.

DOĞAL AFETLER DEĞİL, KÂR VE RANT DÜZENİ ÖLDÜRÜYOR!

Kentleşme kapitalizmin gelişmesine paralel olarak ilerlemiş, kentler süreç içerisinde sanayi üretiminin ve toplumsal yaşamın merkezleri haline gelmiştir. Günümüz Türkiye'sine bakıldığında, sanayinin ve nüfusun yoğunlaştığı alanlar üzerinden bu gerçek açıkça görülmektedir. Resmi rakamlara göre, ülke nüfusunun neredeyse üçte biri (24 milyon 465 bin 689 kişi) Marmara Bölgesi'nde yaşamaktadır. Bu rakamlara kayıt dışı kesim eklenmelidir.

Kapitalist gelişme, özellikle de neoliberal politikalarla belirlenen son evresi, kentlerin üretimini ve yeniden üretimini devasa bir piyasaya çevirmiştir. Böylece kentler toplumun ihtiyaçlarına göre değil, kapitalist piyasa ve sermaye döngüsünün ihtiyaçlarına göre çarpık bir biçimde şekillenmektedir.

Tarım arazilerinin ve ormanların talan edilerek devasa sitelerin kurulması, afet riski olan bölgelerde yapılaşmaya izin verilmesinin gerisinde, konut piyasasını tutan tekeller ve bu tekellerle ilişki içerisinde olan rantçı sermaye iktidarı yer almaktadır. Dolayısıyla deprem, sel, orman yangını vb. olaylarda yaşanan yıkım ve can kayıplarına, sermaye-devlet ilişkisi üzerinden şekillenen rant-kar düzeni neden olmaktadır.

ÇÖZÜM DEVRİMDE!

Elâzığ Depremi ve Kanal İstanbul rant projesi kapitalist sistemin toplum ve kent yaşamında yarattığı ve yaratacağı tahribatları bir kez daha tartışılır hale getir-

miştir. Özellikle deprem sürecinde yaşanan ibretlik olaylar toplumun önemli bir kesiminde duyarlılık yaratmıştır.

İnsanlar yaşananlardan hareketle yıllardır toplanan deprem yardımlarının akıbetini soruyor ve toplanma alanlarının ranta açılmasına tepki gösteriyorlar. Toplumun önemli bir kesimi Erdoğan yönetiminin AFAD ve Kızılay gibi kurumlar aracılığıyla yardım adı altında sergilediği şovlara itibar etmiyor. Tersine, depremin yarattığı yıkım ve acıları istismar etmelerini öfkeyle karşılıyor.

Çünkü kapitalist sömürü düzeni kâr ve rant uğruna işçi ve emekçilerin yaşam hakkını tehdit ediyor. Milyonlarca insanın yaşama kaygısı giderek büyüyor. Doğanın ve çevrenin pervasızca talan edilmesine, çarpık kentleşmenin yarattığı sayısız soruna karşı ortaya çıkan tepki ve duyarlılık dolaysız olarak bu kaygının izlerini taşıyor.

Toplumun önemli bir kesiminde yaşam hakkı üzerinden büyüyen kaygı, öfke ve duyarlılığın önemi açık. Sınıf devrimcilerinin ve ilerici güçlerin önünde, deprem ve Kanal İstanbul projeleri karşısında oluşan duyarlılığın güçlendirilmesi, harekete geçirilmesi, örgütlü ve bilinçli hale getirilmesi görev ve sorumluluğu duruyor.

Sınıf devrimcileri, emekçilerin hayatına kastedenin kapitalist sömürü düzeni olduğu, bu düzen ayakta kaldığı müddetçe milyonlarca insanın iş cinayetlerinde, doğal afetlerde, savaşlarda ya da açlık ve yoksulluk nedeniyle ölmeye devam edeceği, gerçek ve kalıcı çözümün ancak kapitalist sömürü düzeninin yıkılmasıyla mümkün olacağı gerçeğini döne döne anlatacaklar, bu çerçevede sistemli bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürüteceklerdir.

Kapitalist sömürü düzeni kâr ve rant uğruna işçi ve emekçilerin yaşam hakkını tehdit ediyor. Milyonlarca insanın yaşama kaygısı giderek büyüyor. Doğanın ve çevrenin pervasızca talan edilmesine, çarpık kentleşmenin yarattığı sayısız soruna karşı ortaya çıkan tepki ve duyarlılık dolaysız olarak bu kaygının izlerini taşıyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2020/05 * 31 Ocak 2020 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Tayakadın Yassıören Cd. No:75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

Deprem değil 'sermayenin demir yumruğu' öldürüyor

Sermayenin vurucu gücü AKP-saray rejimi, Elazığ depremiyle bir kez daha suçüstü yakalandı. Bundan dolayı hem AKP şefi hem medyadaki beslemeleri, yağma hakkında soru soranlara ateş püskürüyor. Şirazesinden çıkan saray borazanı medyaya göre, insanları pervasızca toplu ölüme süren kendileri "iyi insanlar"; 'deprem vergisi' adı altında topladıkları on milyarların nereye gittiğini soranlar ise "kötü insanlar."

2002'den beri 'yağma-rant-adam kırıma' düzenini tahkim edenler, bu süreçte el koydukları serveti sömürücü kapitalist sınıflara sundukları hizmetin mükafatı saydılar. Oysa kapitalistlerin kasaları da, saray rejiminin hazineleri de emekçilerin acımasızca sömürülmesi sayesinde dolduruldu. Vahşi sömürü çarkı, bu yıllar boyunca yağma düzeniyle pekiştirildi.

HER ŞEY RANTÇI SARAY REJİMİNİN BEKASI İÇİN

Her alanda tetikçi-trol besleyen bir rejim, bütçeden aldığı payla yetinemez. Hem iktidarın nimetlerinden yararlanmak hem ülkenin zenginliklerini yağmalamak hem vergi adı altında emekçileri soymak zorundadır. Çünkü böyle bir rejimin çarkları başka türlü döndürülemez. Özelleştirme adı altında on yılların birikimi kapitalistlerle rejimin efendileri arasında bölüşüldü. İşsizlik fonu defalarca yağmalandı. 17 Ağustos 1999 Marmara depremini bahane ederek Özel İletişim Vergisi (ÖİV) adı altında emekçilerin sırtından toplanan on milyarlarca lira iç edildi.

Bu kadarı, büyük servetleri hovarda-harcayan bir rejime yetmedi. Bundan dolayı İstanbul için belirlenen Deprem Toplanma Alanları AVM ya da gökdelenlerle dolduruldu. Böylece deprem için belirlenen toplanma merkezleri de birer rant kaynağına çevrildi. Bu devasa servetlere el koyan AKP-saray rejimi, depreme karşı hiçbir önlem almadı. Büyük felakete gebe İstanbul depremi için bir ön hazırlık yapmadıkları gibi, üç ay önce Elazığ depremi konusunda uyarı yapan bilim insanlarını da dikkate almadılar.

Bu kadar pervasızlık, ancak çöküşe giden rejimlerin davranış biçimi olabilir. Tek adama dayalı rejimin bekası için her şeyi göze alan T. Erdoğan AKP'si ne yıkımı engelleyecek ne insan hayatını koruyacak bir önlem aldı. Görüldüğü kadarıyla

halen de bu konuda kılını kıpırdatmaya niyetli değil. Zira depremzedeler hayatta kalma mücadelesi verirken, faşist zihniyet HDP'li belediyelerin yardım araçlarının Elazığ'a girmesini engellemekle iştigal ediyor.

YIKIMLARDAN RANT DEVŞİREN ZİHNİYET

Deprem gerekçesiyle toplanan paranın 60 milyar lirayı aştığına kimse itiraz etmiyor. Sorun bu paranın kimler tarafından ne için, nerede çarçur edildiğidir. Bu sorular AKP şefini çileden çıkartıyormuş. Böyle soruların sorulması suça ayna tuttuğu için hem büyük şef hem medyadaki beslemeler, yağmanın üstünü örtme telaşına kapılmış görünüyorlar. Oysa yağmaladıkları bu servetle önlem alınmış ol-

saydı ne bu yıkımlar ne bu toplu ölümler olurdu.

Suçüstü yakalanmış olmalarına rağmen evleri yıkılan ya da kullanılamaz hale gelen kişilere 30 bin lira faizsiz kredi vereceklerini söylüyorlar. Yıkılan alanların imarı için TOKİ şimdiden el ovuşturuyor olmalı. Önlem almak yerine on milyarlarca lirayı iç edenler, suçlarının hesabını vermek yerine tehditlerle rejimi eleştiren sesleri bastırmaya çalışıyorlar.

Yıkımlardan-ölümlerden birinci dereceden sorumlu olan AKP şefi, "Depremi engelleyecek bir araç mı var?" diye pişkince soruyor. Oysa meselenin depremi engellemek olmadığını o da biliyor. İç ettikleri 60 milyarın bir kısmıyla deprem değil ama yıkımlar-ölümler önlenbilirdi.

YENİ KİYIMLARI ÖNLEMELİK İÇİN...

Deprem için önlem almayı ceset torbası hazırlamak sınırlarında gören saray rejimi, yıkımla birlikte TOKİ için ortaya çıkacak imkanların da hesabını yapıyor. Bu zihniyetin durduk yerde değişmesi olası değil. İstanbul depremine hazırlanmak yerine Kanal İstanbul diye yeni felakete davetiye çıkaran bir projeye iştigal etmeleri, onlar için ranttan daha önemli bir şeyin olmadığını ayan beyan ortaya koyuyor. Bu gidişatı tersine çevirmenin tek yolu işçi sınıfıyla emekçilerin yanı sıra yıkımların bedelini ödeyen tüm toplum kesimlerinin mücadele etmesidir. Zira ciddi bir toplumsal basınç altında kalmadıkları sürece saray rejiminin politika değiştirmesi söz konusu bile olmayacaktır.

Deprem değil kapitalizm öldürüyor!

24 Ocak akşamı Elazığ'da yaşanan deprem kâr ve rant üzerine kurulu sermaye düzeni gerçeğine bir kez daha ayna tuttu.

Onlarca insan rant odaklı kentleşme nedeniyle Elazığ depreminde hayatını kaybetti. Binden fazlası ise yaralı. Elazığ depremi, toplumun ihtiyaçlarını hiçe sayan, insan yaşamına zerre kadar değer vermeyen sermaye düzeninin milyonlarca doları "çılğın" projelere akıtırken deprem ve diğer doğal afetler karşısında hiçbir hazırlık yapmadığını

gösterdi. Toplanma alanlarının yetersizliği, yaşanan kaos ortamı, süreçte müdahale planında yaşanan aksaklıklar bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi.

AKP iktidarı adına yapılan açıklamalar ise depremi fırsata çevirme peşinde olduklarını gösteriyor. İlk elden Kızılay üzerinden "bağış" kampanyaları başlatmaları, yıllardır topladıkları deprem paralarının akıbetinin belli olmaması bunu anlatıyor. İçişleri bakanının deprem hakkında paylaşım yapanları

tehdit etmesi ise, suçüstü yakalanan rant düzenlerini koruma kaygısına dayanıyor.

Tüm bu gerçekler üzerinden yapılması gerekense yaşanan yıkımın esas sorumlusu olan kâr, rant ve yağma düzenine, haramilerin saltanatına karşı mücadeleyi büyütmezdür. Zira, toplumun ihtiyaçlarını gözetmeyen kapitalist sömürü düzeni ayakta durduğu süreçte yaşadığımız kentler başımıza yıkılmaya devam edecektir.

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Rejim krizi sürüyor...

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!

Dümeni AKP-saray rejiminin elinde bulunan sermaye düzeninin krizleri kronikleşmiş durumdadır. Ekonomik çöküntünün önüne geçemeyen rejim, işsizliğin artışı da durduramıyor. Kendi ürettiği krizin yükünü işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sırtına yıkmak için peş peşe zamlar yapan saray rejimi, milyonları sefalet girdabının içine atıyor. Derinleşen siyasi meşruiyet krizini ise, kaba şiddete başvurarak aşabileceğini sanıyor.

Rant ekonomisine oturan rejim en ufak bir önlem almadığı için, Elazığ depremi onlarca kişinin hayatına mal oldu. Küçük yerleşim yerlerinde karınca hızıyla ilerleyen enkaz kaldırma çalışmaları, iktidarın rant getirecek alanlar dışında hiçbir şeye yatırım yapmadığını kanıtıyor. Bu arada yıkımdan sağ kurtulanların asgari ihtiyaçlarını karşılamakta aciz kalamazlar, şatafat için milyarları çarçur etmekte sakınca görmüyorlar.

Milyonlarca işçiye aylık sınırında asgari ücreti reva gören sermaye iktidarı, TİS sürecindeki metal işçilerine de sefaleti dayatıyor. MESS kapitalistleri, sendika ağaları gibi iki sacayağıyla birlikte işçileri kuşatmaya çalışan AKP-saray rejimi, sefaleti kader diye emekçilere benimsetmeye çalışıyor. Bu uğurda medyayı işgal eden beslemeler ordusunu seferber eden AKP şefi, din adamı kılıklı bir takım meczuplara da fetvalar verdiriyor.

yor. Bir kısmı üniversitelerde Prof. titriyle mevzilenen bu meczuplar, akla ziyan vazolarıyla toplumu meşgul etmek için TV kanallarında ya da sosyal medyada boy gösteriyorlar.

Depremden evliliğe, asgari ücretten işsizliğe, TOKİ'den ev almak için faizi helal kılmaktan iş cinayetlerine kadar her konuda vaaz veren bu meczup takımı, iktidardaki çürümenin vardığı boyutu gözler önüne seriyor.

Hangi kirli dolapları çevirirse çevirsin çöküşe doğru gidişi durduramayan saray rejimi, histeri nöbetlerine tutulmuş şefleriyle ortalığı terörize ediyor. Toplumun çoğunluğunu ideolojik açıdan ikna edemeyen bu şefler, tehdit kamçıları sallayarak emekçilerin elini-kolunu bağlamaya heves ediyorlar.

Görüldüğü üzere AKP-saray rejiminin iler-tutar bir tarafı kalmamıştır. AKP-Erdoğan iktidarı her alanda resmen tökezliyor. Ayakta durması zorlaştıkça kaba şiddetin dozunu arttırıyor. Zorbalık bir yere kadar işe yarasa da rejim ne işçi sınıfını ne de emekçileri, ne gençliği ne de emekçi kadınları teslim almaya muvaffak olmuştur. İktidardakiler ne yaparlarsa yapsınlar mızrak çuvala sığmıyor artık. İşçilerde, emekçilerde, toplumun ilerici kesimlerinde tedirginlik yarattılar ama bu hiç de teslimiyete varmadı. Direnme iradesi, kırılmadığı gibi, güçlenme eğilimini koruyor.

Din istismarı ayyuka çıkarılıp sınıf çelişkileri örtülmek istense de sistemin ürettiği tüm çelişkiler sınıfsal bir temele dayanıyor. Bu çelişkileri derinden yaşayan işçi sınıfı ile yoksul emekçileri din-

ci-şoven söylemlerle zehirlemek artık kolay değil. Çok yönlü krizin yıkıcı etkilerine karşı biriken öfke yaygın bir hal alıyor. Yine de verili koşullarda temel sorunlardan biri kabaran öfkenin örgütlü bir güce dönüştürülmesi ise, diğeri de mücadelenin "sınıfa karşı sınıf" şiarı etrafında birleştirilmesidir.

Mücadelenin sınıfa karşı sınıf eksenine çekilmesi; şiarları, eylemleri, duruşuyla devrimci bir nitelik kazanması büyük bir önem taşıyor. Zira "Ağır toplumsal kriz koşullarında dinci-faşist iktidar kaçınılmaz olarak yıpranmaktadır. Meşruiyet sağlamakta önemli bir imkan olarak kullanageldiği seçmen desteği giderek erozyona uğratılmaktadır. Fakat patlak verecek güçlü bir halk hareketiyle yerinden edilmediği sürece, o bir iktidar gücü olarak kalmak kararlılığındadır..." (TKİP VI. Kongre Bildirgesi)

İşçi sınıfı ve emekçilerin, AKP-saray rejiminin iktidar gücü olarak kalma kararlılığını kırmadan, rahat bir nefes almaları mümkün görünmüyor. Elbette işçi sınıfı bunu tek başına değil, proletaryanın devrimci partisinin de katkılarıyla başaracaktır. "Kapitalizmin ekonomik krizleri sistemin iflasının, tarihsel gelişmenin önünde bir engele dönüştüğünün bir itirafı ise eğer, devrimci partinin görevi, bu gerçeği her yol ve yöntemi kullanarak işçilerin ve emekçilerin bilincine yerleştirmek, kitleleri sistemin aşılması mücadelesine, toplumsal devrim mücadelesine çekmek olmalıdır." (TKİP VI. Kongre Bildirgesi)

Burada çizilen çerçeve, devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelesinde izlenmesi gereken yola ışık tutuyor. Yükseltilecek şiarlar, kullanılacak araçlar, mücadelenin seyrine bağlı olarak yakalanacak kimi temel halkalar buna göre belirlenmelidir. Elbette krizin yıkıcı etkilerine karşı mücadeleyi büyütme, fatu-rayı kapitalistlere ve saraylarda sefahat sürenlere ödetme, demokratik-sosyal hakları savunmak kaçınılmazdır. Ancak bu mücadelelerin "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!" ekseninde örgütlenmesinin de hayati bir önemi var. Sınıfı devrime kazanmanın da biriken öfkeyi devrimci bir mecrada birleştirmenin de yolu buradan geçiyor.

Yağma dört bir yanda

Varlık gerekçesi sermayeye hizmet olan her hükümet kapitalist yağmadan payına düşeni alır. Bu pay kimi zaman yasal kılıfa uygun kimi zaman yasalar çiğnenerek alınır. Yasalara uygun yapılan ödemeleri yeterli görmeyen hükümet ya da devlet yöneticileri rüşvet, ihale, yolsuzluk, haraç gibi yöntemlerle sömürüden aldıkları payı arttırmanın yolunu bulurlar.

Bu tür kepezelikler yeni değil elbet. Her dönemin "rutin" icraatları arasında bu kirli işler de yer alır. Hükümet olmanın yanı sıra devletleşen dinci-gericilik odağı AKP ise tam bir rüşvet, yağma, yolsuzluk, haraç sistemi kurdu. Devlet kurumlarındaki atanmışların da AKP'li

olması, yağma sisteminin ülkenin dört bir yanına yayılmasını sağlıyor.

Başında valilerin bulunduğu "il özel idaresi" adı altında kentleri yönetenler de yağmadan pervasızca pay alıyorlar. Bu alandaki yağmanın haddi hesabı bilinmiyor. Ancak bizzat sarayın emrinde çalışan Sayıştay'ın son raporunun belirlediği ihale usulsüzlükleri rejimin tepeden tırnağa çürüdüğünü gözler önüne sermeye yeter. Rapor ülkenin dört bir yanındaki 25 ilde saptanan ihale usulsüzlüklerinde 500 milyondan fazla para harcandığını ortaya koydu. Belirtmek gerekiyor ki rapor, buz dağının görünür kısmından ibarettir.

Yasal mevzuatı ayaklar altına alan

AKP'li valiler güdümündeki yerel idareler keyfine göre ihale açıp yüz milyonları harcamışlar. İstedikine, istediği miktarda ihale adı altında para dağıtan bu idareler, kurdukları yağma düzeniyle sömürüden aldıkları payı arttırmışlar. Bu pervasızlık, "saray rejiminin aparatı yerel idarelerden kimse hesap soramaz" rahatlığından kaynaklanıyor olsa gerek. Nitekim yağma düzeni Sayıştay raporlarıyla kayıt altına alınmasına rağmen "suçlular" kentleri idare etmeye devam ediyorlar. Tepeden tırnağa yağmacı olan bir rejimin kendi aparatlarından hesap sorması beklenemez. Sorarsa hesabı, yağmalanan serveti üreten emekçiler sorar...

Hapishanelerde işkence ve hak ihlalleri artıyor

Siyasi tutsaklara yönelik cezaevlerinde yaşanan hak ihlalleri ve işkence haberleri ayyuka çıkmaya devam ediyor. Adresler değişse de yapılan zulümler aynı. Ayrıca, dönemin toplumsal atmosferinden kaynaklı bu uygulamalar yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Özellikle yeni açılan cezaevlerinde bu durum daha da göze batıyor. Hasta tutsakların revire götürülmemesi, ayakta ve askeri nizamda sayım dayatması, gardiyanların keyfi ve faşist davranışları, koşullara kamera takılmak istenmesi, gazete, dergi verilmesi gibi kimi yöntemler ile baskı artırılmak isteniyor.

Afyonkarahisar 1'Nolu T Tipi Cezaevinde yapılan işkenceler, siyasi tutsak Mehmet Ali Kayan'ın ailesine telefon görüşünde anlattıkları ile açığa çıktı. Kayan, ailesi ile yaptığı görüşmede sürgün sevelerde çıplak aramanın, ayakta sayımın dayatıldığı, kendilerine televizyon, radyo, gazete, saat verilmediğinden bahsetti. Hastaların revire çıkarılmamasına tepki gösterildiğinde gardiyanların koşusu basıp tutsakları darp ettiğini ve kimi tutsakların bacaklarında kırıklar oluştuğunu belirtti. Mehmet Ali Dayan'ın da parmakları kırılmış. Bazıları ise falakaya yatırılmış ve ayaklarında morarmalar oluşmuş. Bu olanlar haberlere yansınca cezaevi yönetiminin açıklaması yapılan işkenceleri inkâr etmediklerini gösterdi. Dahası

'Yeni açıldık, böyle sorunlar olabiliyor' denilerek işkence savunuldu.

Elazığ 2'Nolu Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde ise tutsaklara 'Suçu terör' yazılı kartları takmaları dayatıldığı siyasi hükümlü İsmail Yılmaz'ın avukatına anlatması ile ortaya çıktı. Avukat Sezin Uçar'ın aktarımına göre, bu kimlikler siyasi mahpusların çoğuna verilmek isteniyor ve almak istemeyenlere hakları kullandırılmıyor. Ailelerle görüşme, telefon hakkı, posta yoluyla gönderilen kitap, dergileri alma gibi haklar gasp ediliyor. Adlilerde

de bu kimliklerin olduğu ama siyasi mahpuslara verilen kimliklerde terör suçlusu yazdığı ve yargılandığı örgütün isminin yer aldığını belirten Uçar bu durumu tek tip elbise dayatmasına benzetiyor. Ayrıca mahpuslara bazı sınırlamaların getirileceğini yazan bir genelgenin tebliğ edildiğine dikkat çekiyor. Genelgeye göre mahpuslar sadece dini bayram, doğum günü ve yılbaşında kitap alabileceklermiş. Uçar, bu genelge için Adalet Bakanlığı'nın yaygınlaştırmak istediği uygulamalardan biri olacağını düşünüyor.

Cezaevlerinde yaşananlar elbette bunlarla sınırlı değil ve ciddi hak gaspları var. En başta yaşam hakkı ihlal ediliyor. Ağır hasta olan tutsakların gerekli sağlık hizmetinden yoksun bırakılmasından, insanlık onurunu zedeleyen uygulamalar dayatıldığında karşı çıkanlara işkence edilmesine kadar bu böyle.

Mevcut siyasal atmosferde çok yönlü kriz ile cebelleşen sermaye devletinin en büyük korkusu toplumsal bir patlama ve bunun devrimci bir sürece evrilmesidir. Bundan kaynaklı en ufak bir sese dahi tahammül edilmiyor, sosyal medya paylaşımları bahane edilerek insanlar tutuklanıyor. Elazığ depremi sonrası 'deprem paraları nerde' sorusuna "provokatif paylaşım" denilerek soruşturma açılıyor. Muhafız her ses terör damgası yiyor ve yapılan türlü işkenceler ile topluma korku yaymak isteniyor.

Ancak tarihsel deneyimlerin kanıtlanmış olduğu gibi baskı ve zulmün olduğu her yerde direnişte baş gösterir ve bu dönemde de gösterecektir. Türkiye cezaevleri işkencelerin, katliamların yeri oldukları kadar tarihsel direnişlerin de adresleridir. Siyasi tutsaklar kendilerine dayatılanlara boyun eğmeyecek ve direneceklerdir. Aynı şekilde tutsaklar ile dayanışmanın da yükseltilmesi önemli bir sorumluluk olarak işçi ve emekçilerin önünde durmaktadır.

AKP iktidarı "basını elinde piyano gibi çalmak" istiyor

Uluslararası Basın Enstitüsü 2018 yılı raporuna göre AKP iktidarının medyayı kontrol etme oranı %95'lere yaklaşmıştır. Bunun dışında kalan %5'lik kesim ise ilerici-muhafız basın yayın organlarıdır.

Tek ses medyanın burjuva düzene, bugün dolaysız olarak AKP iktidarına hizmette kusur etmediği açıktır. Ayrıca, medya iktidar için hem yağlı bir sektördür hem de ideolojik olarak vazgeçemeyeceği bir araçtır. Zira, sermaye düzeninin medya açısından genel düsturu, toplumu uyutabilmek ve yönlendirebilmektir. Yani "haber alma hakkı" burjuvazi için bir yalandan ibarettir.

Erdoğan yönetiminin kurmaya çalıştığı tek adam rejimi koşullarında bu durum çok daha ağırlaşmış, ilerici-muhafız basına yönelik saldırılar hız kazanmıştır. İktidar, medya alanını tamamen denetim altına almak ve muhafız gazetecileri biat ettirebilmek için her

türlü yola başvurmaktadır. Gazeteler kapatılmakta, gazeteciler işlerinden edilmekte, tutuklanmakta hatta öldürülmektedir.

Geçtiğimiz hafta ise bu saldırı dalgasına yeni bir halka eklendi. İlerici-muhafız gazetelerin çalışanlarının basın kartları iptal edildi. Basın kartları, daha öncesinde Başbakanlık bünyesinde Basın Yayın Enformasyon Genel Müdürlüğü'nün denetimindeydi. Tek adam rejimine geçişle birlikte Cumhurbaşkanlığı'na bağlandı ve İletişim Başkanlığı adını aldı. İlerici basın mensuplarının kartlarının iptali de bu kurum tarafından gerçekleştirildi.

Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın ve

muhafız basının tepkisi ile İletişim Başkanlığı geri adım atmak zorunda kaldı ve basın kartlarını geri iade etmek zorunda kaldı. Ancak hala kartları iade edilmeyen onlarca gazeteci var. Son beş yılda 3 bin 804 gazetecinin basın kartının iptal edildiği belirtiliyor. 685 gazetecinin kartlarının iptal edilmesine ise "güvenlik" gerekçe gösteriliyor.

Basın kartı gazetecilere belli kolaylıklar sağlıyor. Elbette TGS'nin açıklamasında olduğu gibi "gazetecilik kartla yapılmıyor". Ancak Sarı Basın Kartı olmadığında adliye, meclis vb. alanlara haber takibi için girilmesi zorlaşıyor. Davaların bazılarında Sarı Basın Kartı zorunluluğu var. Kart, haber takibi yapılan

eylemlerde de bazı kolaylıklar sağlıyor. Bunların yanı sıra, gazetecilerin yıpranma hakkı da Sarı Basın Kartı olma koşuluna bağlı. Yani kartların iptali gazetecilerin kazanılmış haklarının gasp edilmesi anlamı taşıyor.

Hitler'in propaganda bakanı Goebbels göreve gelirken 'Basını hükümetin elinde piyano gibi çalabileceği bir alete dönüştürmek' hedefi tanımlamıştı kendisine. O dönem Hitler faşizmine bağlı basın için özel yasalar çıkarıldı. Mevcut yayın organlarına kayımlar atandı, gazeteciler fişlendi. Goebbels'in "Meslek Mahkemesi'nin belirlediği listeye girmeyenler gazeteci ve yazar olarak görev yapamazdı.

Erdoğan rejiminin basın-yayın alanındaki pratikleri ne kadar da Goebbels'inkine benziyor. Zira, AKP iktidarı da basını elinde piyano gibi çalmak istiyor!

Ülkeyi tüccar kafasıyla yönetenler pişkinlikte sınır tanımıyor

AKP İzmir Milletvekili Binali Yıldırım, 18 yıl içinde inşa ettikleri harami saltanatını bir kez daha tüccar kafası ile savunmaya kalktı.

Partisinin İl Danışma Meclisi Toplantısı için Manisa'ya giden Yıldırım'ın gündeminde Kanal İstanbul projesi vardı. Büyükşehir Belediyesi Kültür Merkezi Lale Salonu'nda düzenlenen toplantıda konuşan Yıldırım, 18 yıllık iktidarları döneminde "büyük bir vizyonla" Türkiye'deki "büyük projeleri" hayata geçirdiklerini iddia etti. Bir kez daha İstanbul Havalimanı'nı ve Kanal İstanbul projesini savundu.

Havalimanları, karayolları, okullar, köprüler vb... normalde toplumsal yararlılıkları üzerinden ele alınır ve savunulur. AKP zihniyetinin dolaysız temsilcilerinden olan Yıldırım ise bir kez daha kar zarar hesabı yaparak İstanbul Havalimanı'na övgüler yağdırdı:

"Bugün havacılığın merkezi, Amerika'dan Türkiye'ye, İstanbul'a gelmiştir. Bu yüzden İstanbul bunu hak etmiştir. Projelerimizi küçümsemeye çalışanlar

oldu. 'Pahalı yapıldı, şu kadar para alınıyor.' İstanbul Havalimanı aralık ayı sonu itibarıyla garanti edilen yolcunun üzerinde yolcuya ulaştı, yıllık. Biz bundan dolayı da 30 milyon euro fazla para aldık, bırakın para vermeyi. Artık bunun üzerine de her yıl, 1 milyar 50 milyon euro artı KDV de para alacağız, 25 yıl boyunca. İşte iş bilen de konuşuyor, bilmeyen de konuşuyor."

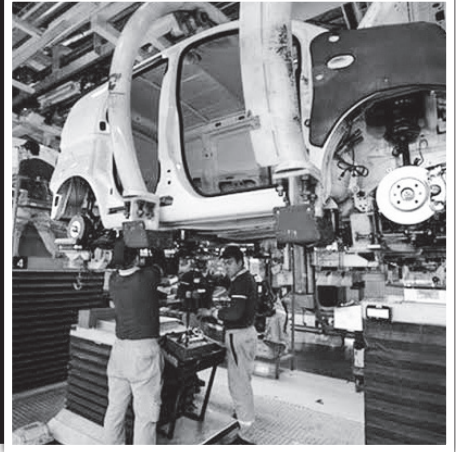
Binali Yıldırım, havalimanı üzerinden yaptığı hesap kitap işlemlerini Kanal İstanbul projesine bağlamayı da ihmal etmedi. İstanbul Havalimanı'ndan elde edilen gelirin bir başka rant projesi olan Kanal İstanbul'a aktarılacağını büyük bir pişkinlikle duyurdu. Öyle ya, din bezirganı AKP iktidarının yegane kiblesi para. Binali Yıldırım felaket projesinin nasıl finanse edileceği hakkında şunları söyledi:

"Kanal İstanbul'u nasıl yapacaksınız?' diyorlar. İstanbul Havalimanı'nın 5 yıllık kirası Kanal İstanbul'u yapar. Hiçbir yüke de ihtiyaç yok. 'Bu kadar parayı neden

yatacağınız?' diyorlar. Kardeşim insan biraz düşünür. Bu ülkenin gençlerinin işe ihtiyacı var, yatırıma ihtiyacı var. Ekonomisinin canlanmasına ihtiyacı var. Bunu harcayarak yapacaksınız. Dökmeden, toplama var mı? Önce dökeceksin zeytini, sonra toplayacaksın. Oraya harcanacak para zaten hava limanından geliyor"

Binali Yıldırım bu sözleri ile Erdoğan yönetiminin Kanal İstanbul'u nasıl finanse edeceğine kendince açıklık getirmiş oldu. Peki, Elazığ depreminin ardından gündeme bir kez daha gelen şu sorulara neden yanıt vermiyorlar: Yıllardır toplanan deprem paraları, sigorta kesintileri ve yardımla nereye gitti? Bu paralar nereye harcandı? İstanbul'u büyük bir yıkıma uğratacak rant projesini pişkinlikle savunuların dilleri bu sorular karşısında lal oluyor.

Oysa ki bu günlerde işçi ve emekçiler Kanal İstanbul'un nasıl finanse edileceğinden çok bu soruların yanıtlarını merak ediyorlar.

Sanayide krizin etkisi sürüyor

AKP şefleri Türkiye kapitalizminin krizinin geride kaldığı yönünde iddialarla çarpıtmalarda bulunsa da kriz, sanayi alanında etkisini göstermeye devam ediyor. AKP şeflerinin ve kapitalistlerin yaydığı hayallerin aksine sanayi üretimindeki inişli çıkışlı gidişat, kapitalizmin bunalımının etkisinin uzun süreceğine işaret ediyor.

Kapitalistlerin ve AKP şeflerinin manipülasyonlarına konu olan "imalat sanayi kapasite kullanım oranlarında geçtiğimiz yılın ikinci yarısındaki kısmi yükseliş 2020'nin ilk ayı itibarıyla eridi.

Merkez Bankası tarafından açıklanan istatistiklere göre, 2020 Ocak ayı kapasite kullanım oranı, 2019 Aralık ayına kıyasla 1,5 puan gerileyerek yüzde 75,5 seviyesine düştü.

Bu dönemde, imalat sanayi alt gruplarının tümünde kapasite kullanım oranları geriledi. Kapasite kullanım oranları; tüketim malları üretiminde yüzde 75,2'den 74,6'ya, dayanıklı tüketim mallarında yüzde 72,7'den 71,9'a, dayanıksız tüketim mallarında yüzde 75,7'den 75,1'e, ara malları üretiminde yüzde 76,5'ten 75'e, yatırım malları üretiminde yüzde 77,1'den 75,2'ye düştü.

Geçtiğimiz yılın Ocak ayında yüzde 74,4 seviyesinde olan kapasite kullanım oranları, inişli çıkışlı bir seyir izlediği ilk 6 ayın ardından yılın son çeyreğinde kısmi de olsa 4 ay üst üste artış kaydederek yüzde 77'ye yükselmişti.

İşten atmalar, baskı ve sömürü uygulamaları başta olmak üzere çeşitli saldırılarla krizin faturasını işçi sınıfına çıkaran kapitalistlerin ve AKP şeflerinin yaydığı boş hayallere aldanmamak gerektiği bu verilerle bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu. Bu tablo, krizin acı reçetesini ödemeyi reddetmenin acil bir ihtiyaç olduğunu da ortaya koyuyor.

Isınma sorunu büyüyor

Isınma, insanların temel haklarından biridir. Ne var ki bu hak, kapitalizmde emekçiler için bir sorunlar alanıdır. Halklara ait enerji kaynaklarını ele geçiren tekeller, bu yaşamsal ihtiyacı emekçileri soymanın aracına çevirir. Türkiye gibi ülkelerde ise tam bir soygun çarkıdır. Nitekim kabarık faturalar emekçilerin belini daha fazla büker hale geldi.

Her kış ısınma sorunu yaşayan emekçilerin sayısı bu yıl milyonlara ulaştı. Avrupa İstatistik Kurumu Eurostat ve

rilerine göre Türkiye'de nüfusun yüzde 20'si evinde yeterince ısınmıyor. Son iki yılda doğalgaza yapılan zamlar yüzde 60'ı aştı. Satınalma gücü düşen emekçiler doğalgaz kullanamaz duruma düştü. Abonelerin önemli bir kısmı doğalgaz kullanamadığı için sobayla evin bir odasını ısıtmakla yetinmek zorunda kalıyor. Bu arada faturayı ödeyemedikleri için doğalgazı ya da elektriği kesilenlerin sayısı da milyonları buluyor.

Enerji şirketlerinin serveti devasa bo-

yutlara ulaşırken, ısınmak gibi doğal bir insani ihtiyaç emekçiler için bir eziyet haline alıyor. AKP-saray rejiminin krizi derinleştiren icraatlarının enerji fiyatlarını katlaması ise bu eziyeti günden güne derinleştiriyor. Verili koşullarda bu temel insanî sorunun çözümü yazık ki kolay değil. Zira bunun için hem büyük şirketlerin enerji kaynakları üzerindeki tekellerinin kırılması hem faturalarla emekçileri soyan saray rejiminin çarkına çomak sokmak gerekiyor.

Kanal İstanbul: İhanet projesi

Kanal İstanbul projesi bu ülkeye, bu ülkenin insanlarına yapılan ihanetlerin sonuncusu ve belki de en büyüklerinden bir tanesi. Bir işçi olarak projeye bakışım elbette işçi sınıfının penceresinden olacaktır.

İktidar projeyi güvenlik ve gelir getirisini olacağı iddiasıyla hayata geçirmeyi planlıyor. Doğal bir boğazımız varken ve fiziki koşulları yapılması planlanandan çok daha uygun iken projenin boğaz güvenliğine hizmet etmediği aşikar. Kazaları önlemeye yönelik güvenlikten bahsediliyor desek; son 28 yılda bir ölümlü kaza olduğunu biliyoruz. Yeni kanalın yapımında meydana gelmesi kaçınılmaz olacak olan iş cinayetlerini de hesaba katınca bu iddia da boşa düşüyor. Ama kazanç kapısı olduğu doğrudur! Peki kimin için? Elbette İktidar ve yandaşları, sermaye sahipleri için.

Daha yıllar öncesinden kanal yapılması planlanan alan ve çevresinin yandaşlara ve Araplara parsel parsel satılmaya başlanmış olması, ranta açılmış olmasının açık kanıtıdır. Bu proje kapitalist sistemin gözü dönmüş, salyalı bir canavar olarak ete kemiğe bürünmesidir. Yalnız insana değil, İstanbul'un ve dolayısıyla tüm bölgenin doğasına, tarım alanlarına, bitki ve hayvanlarına, su kaynaklarına, proje sınırları içinde kalan tarihi kalıntılar olması sebebiyle tarihimize de

Yap-işlet-devret modeliyle hayata geçirmeyi planladıkları kanalın kimlere fatura edileceğini biz aynı model ile yapılan geçiş garantili köprülerden, müşteri garantili şehir hastanelerinden biliyoruz.

yapılan ve geri dönüşümü olmayan çok ağır, çok komplike bir saldırı bu. Her ne kadar bilim dünyasına ihanet etmekten utanmayan bilim insanlarının ağızından projeye güzellmeler yaptırarak matah bir iş gibi göstermeye çalışsalar da, ahlak

ve vicdan sahibi bilim insanları projeyle ekolojik dengenin altüst olacağını, İstanbul'un susuz kalacağını, tarım ve orman alanlarının geri dönüşümsüz biçimde yok olacağını, beklenen İstanbul depreminin yıkıcı etkilerini artıracığını ve daha bir

sürü olumsuz sonuçları olacağını verilerle ortaya koyarken, ekonomik yıkımın boyutlarına da dikkat çekiyorlar.

Yap-işlet-devret modeliyle hayata geçirmeyi planladıkları kanalın kimlere fatura edileceğini biz aynı model ile yapılan geçiş garantili köprülerden, müşteri garantili şehir hastanelerinden biliyoruz. Krizin faturasının sırtına yüklenmesiyle iki büküm olan işçi-emekçi halk projenin bedelini ek vergilerle ödeyecek! Neden? İktidar ve yandaşları servetine servet katsın, kendilerine küçük bir saray kent yaratsınlar diye!

İstanbul'da her an olması beklenen depremin yüzbinlerce insanın ölümüne neden olacağı gerçeği orta yerde dururken, tüm İstanbul'un kentsel dönüşümünü finanse etmek yerine, devasa bütçelerin muktedirin hayali ve yandaşlarının çıkarları uğruna harcanması bu kokuşmuş sistemin ve havarilerinin insan hayatını hiçe saydığını açıkça göstermekte. Biz işçiler, emekçiler halka ihanet eden bu projenin ve sahiplerinin bizim acılarımız, yoksulluğumuz ve hayatlarımız üzerinde yükseldiğini görmeli, bu pervasız saldırılara dur diyebilmek için birlikte ve örgütlü mücadele hattını öğreilmeliyiz.

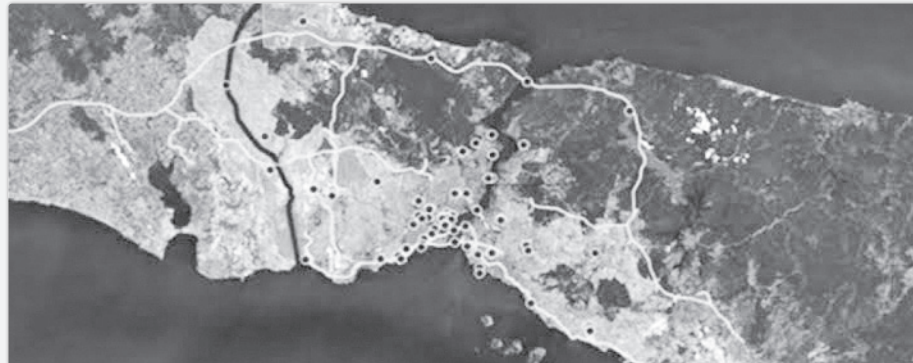
KÜÇÜKÇEKMECE'DEN KIZIL BAYRAK OKURU BİR İŞÇİ

Kanal İstanbul'un geçeceği mahallerde, işçi-emekçi ailelerin dışından tırnağından kısıarak biriktirip yaptıkları evlerinin her tuğlasında emek var, anılar var, gözyaşı var. En başta işçi ve emekçilerin hakları var.

Bizim bahçemize oluk oluk gelen suya çare bulamayanlar iki denizi birleştirmeyi hedefliyorlar. Biz sorunumuzu belediyeye taşıdığımızda, belediye yetkilileri bizi İmar Müdürlüğü'ne, İmar Müdürlüğü ise Fen İşleri Müdürlüğü'ne yönlendirdi. Herkes işi üzerinden atıp, "Bu görev kimin belli değil" diyerek bizi adliye koridorlarına sevk ettiler.

Biz evimize her halükârda sahip çıkmaya çalışırken, Kanal İstanbul sebebi ile istimlak kararı Kumsal Mahallesi'ndeki gibi yarın bir gün bizim evlerimize de gelmezse şaşarım. Dar-orta gelirli ailelerin en başta düşündüğü mesele

İstanbul'u satıp, istedikleri Muz Cumhuriyeti'ni kuracaklar

evsiz kalmak. Hadi evlerimizi terk ettik, gösterdikleri yere gittik diyelim. Orada da hangi kazançla, hangi krediyi ödeyerek, kaç göz odalı eve sahip olacağız belli değil. Evin rayiç bedelinin kendi hesap-

ları üzerinden olacağı aşikâr. Bu durumda bize fikrimiz sorulmuyor, taleplerimiz dinlenmiyor. Onlara göre bizim bir talebimiz, fikrimiz olamaz. Biz bir şey talep etmeye kalksak devlet yetkilileri evimize

belki de "Ucube" diyecekler.

Piknik alanlarımızı Soğuksu Konakları yapıp İranlılara satanlar, elimizde kalan son sosyal ortamları "Kanal İstanbul yapacağız" diyerek kim bilir kimlere peşkeş çekecekler ya da çektiler? Ekolojik açıdan hiç bahsetmiyorum. Bu anlamda fazlasıyla zarar göreceğimiz belli. Metro yapımında bile trafik altüst oluyor, Kanal İstanbul yapılırsa ne yapacağız? Kanal İstanbul yapımında Küçükçekmece'den tut Karadeniz'e kadar olan kısımda yaşayan insanlar evlerini terk etmek zorunda kaldıktan sonra, İstanbul'da yaşayamayacak hale gelecekler. Tam anlamıyla terk-i diyar etmek gerekecek. Nerelere; Kocaeli, Yalova, Bursa, Balıkesir, Çanakkale... Böylelikle Erdoğan yönetimi İstanbul'u istedikleri kişiye satıp, istedikleri Muz Cumhuriyeti'ni kuracaklar.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

MİB: Sefaletle boyun eğme, ihanete geçit verme!

Mücadelemize devam edelim, tepkimizi gösterelim! TM ağalarının bizi kandırmasına izin vermeyelim! Adet olduğu üzere yapılacak boş kutlamaları, şov yapma çabalarını boşa düşürelim!

Metal İşçileri Birliği (MİB) Türk Metal'in MESS ile sefalet sözleşmesini imzalamasının ardından açıklamalar yaparak işçileri ihanete geçit vermemeye, sefaletle boyun eğmemeye çağırdı.

MİB'in açıklamalarının tamamı şu şekilde:

Günleri bulan suskunluğun ardından bu sabah 9.00'da TM baş ağası Pevrul Kavlak, TM'nin imzaladığı sözleşmenin ayrıntılarını açıkladı. Ağanın iddiası şu ki, yıllık %25 ücret zammı olarak, gene tarihi sözleşmelerden birisi imzalanmıştır.

Oysa biz biliyoruz ki metal işçisinin önemli bir bölümü asgari ücret seviyesinde ücret almaktadır. Ocak ayı asgari ücret zammının ardından sözleşmeden işçiye yansıyan 96 kuruştur, bu da % 7'ye denk gelmektedir. Metal işçisinin gelinen noktada bu tür zafer nidalarına, şişirilmiş rakam oyunlarına karnı toktur.

Birliğimizin başından beri ifade ettiği gibi önce işçinin talepleri dikkate alınmadan boş bir taslak hazırlanmış, sonra masaya bu taslağın da altında istem ve taleplerle oturulmuştur. Burada bütün amaç MESS dayatmalarının olduğu gibi işçiye kabul ettirilmesidir. Metal Fırtınası'nın etkisi, metal işçisinin o günden bu yana sürdürdüğü mücadelenin birikimi,

3 yıllık sözleşme ve esneklik hükümlerinin geçmesini engellemiştir.

Metal işçisi kardeşler;

Bugün TM'nin imzaladığı sözleşme içinde bulunduğumuz sefalet koşullarını daha da derinleştirecektir. Sözleşmeyi kabul etmeyelim! Mücadelemize devam edelim, tepkimizi gösterelim! TM ağalarının bizi kandırmasına izin vermeyelim! Adet olduğu üzere yapılacak boş kutlamaları, şov yapma çabalarını boşa düşürelim!

BİRLEŞİK METAL-İŞ ÜYESİ İŞÇİLERE ÇAĞIRIMIZDIR!

Birleşik Metal-İş üyeleri, kardeşler,

Dün gece saatlerinde TM çetesinin reisi Pevrul Kavlak'ın işçiye sorma ihtiyacı bile hissetmeden yine bir satışa imza atması ile MESS Grup TİS'leri yeni bir evreye girdi.

MESS-TM ortaklığının vardığı uzlaşının ardından MESS gecenin 2.30'unda Birleşik Metal temsilcilerini de ayağına çağırarak aynı teklifi sundu.

Teklifi alan Birleşik Metal yönetimi teklifi ilgili kurullarda değerlendireceğini açıklamış bulunuyor.

Bundan sonrasını belirleyecek olan

Birleşik Metal üyesi metal işçilerinin, yani sizlerin kararlılığı olacaktır.

Pevrul Kavlakın "zafer" olarak anlattığı sözleşme, metal işçisinin çalışma koşullarında hiçbir iyileşme anlamına gelmemektedir.

6 aylık %17'lik ücret olarak ifade edilen ücret zammı ise, önemli sayıda metal işçisinin ücretinin asgari ücret altında kaldığını göz önüne alırsak ancak %7 düzeyinde kalmaktadır.

Şu anda Türk Metal çetesinin yetkili olduğu fabrikaların önemli bir bölümünde işçi kardeşlerimiz imzalanan sözleşmeden huzursuz ve oldukça tepkili durumda.

Bu koşullarda sizlerin atacağı adım metal işçisinin birleşik mücadelesi için çok daha kritik bir anlam kazanacaktır.

MİB, tam da bu yüzden Birleşik Metal üyesi metal işçilerini sefalet sözleşmesine boyun eğmemeye, TM'nin ihanetine ortak olmamaya, metal işçisinin birleşik mücadelesi için adım atmaya çağırıyor.

Kahrolsun MESS dayatmaları!

Kahrolsun işbirlikçi sendikacılık!

Yaşasın metal işçilerinin birleşik mücadelesi!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

Metal işçisi kazanırsa hepimiz kazanacağız!

168 fabrika ve 130 bin metal işçisini kapsayan MESS grup toplu iş sözleşmesinde sona doğru geliniyor. Zira, Türk Metal apar topar gerçekleşen bir ara görüşmeyle satış sözleşmesini imzaladı. MESS, metal işçilerine dönük kölelik dayatmasına ortak oldu. Süreç devam ediyor ve gelişmelerin setrini elbette metal işçilerinin tutumu belirleyecek.

MESS kodamanlarının ve Türk Metal'in bu denli pervasız davranmasının gerisinde sermaye devleti ve sermayenin demir yumruğu AKP'nin desteğini almaları yer alıyor. Satış sözleşmesi imzalanmasa da AKP'nin grevi yasaklayacağından, Yüksek Hakem Kurulu'nun işçiye açlığı dayatacağından emindiler.

TİS sürecinde 130 bin metal işçisinin karşısında sadece metal sermayedarları değil, tümüyle bir sermaye düzeni var; hukuku, kolluğu, bürokrasisi ile. Yasalarıyla işçi sınıfının elini kolunu bağlayan, grev hakkının karşısına lokavtı çıkararak, YHK sopası ile işçiye sefaletle mahkûm eden sermaye düzeni...

GÜCÜMÜZ BİRLİĞİMİZ VE DAYANIŞMAMIZDAN GELİR

İşçi ve emekçilerin gücü birliğinden ve dayanışmasından gelir. Bugün patronlar bu kadar pervasızsa, devlet onların sözcülüğüne bu kadar rahat soyunuyorsa, bunun sebebi işçi ve emekçilerin dağınık ve örgütsüz olmasıdır. Sermaye sınıfı bu kadar örgütlü ve ortak hareket ederken bütünüyle işçi sınıfına düşen görev başını kendi kabağundan çıkarmak ve metal işçisinin haklı davasına ses olmak, omuz vermektir.

Ekonomik açıdan krizin derinleştiği; baskılarla, yasaklamalarla ve çıplak zorla toplumun sindirilmek istendiği bir ortamda metal işçisinin yakacağı ateş tüm işçi ve emekçilere ışık olacak. Bu nedenle, başta üretim alanları olmak üzere, bulunduğumuz her alanda metal işçisi ile dayanışmayı yükseltmek durumundayız.

Y. LEYLA

İşgallerin, grevlerin, direnişlerin izinden ileri!

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde öylesine önemli direnişler vardır ki, etkileri sadece o günle sınırlı kalmamıştır. Geleceğe de öğrenilmesi gereken dersler bırakmıştır. Bunlardan biri işçi sınıfına grev hakkını grev yaparak kazandıran 28 Ocak 1963 Kavel Grevi'dir. Diğeri ise 31 Ocak 1966 yılında yaşanmış olan Paşabahçe direnişidir. 31 Ocak 1969 tarihinde yaşanmış olan Sümerbank grevi de kitleliliği ve yaygınlığı ile sermaye devletine korku salmıştır.

Birbirlerini takip eden bu grev ve direnişlerin her birinin ayrı bir önemi vardır. Bununla birlikte tümü sınıfın adım adım gelişim süreçlerini anlatmaktadır. Benzeri grev ve direnişler de dahil olmak üzere işçi sınıfının bu mücadelelerde edindiği birikim sadece bugüne değil, geleceğe de ışık tutmakta, yol açıcı olmaktadır.

İSTİNYE'DE BİR FABRİKA; KAVEL!

Vehbi Koç sermayesinin Sarıyer'de kurulu olan Kavel Kablo Fabrikası'nda, Amerika'dan gelen genel müdürün görev ve başlamasıyla işçiler üzerindeki baskılar artmıştı. Buna fazla mesai ve kıdem esasına göre verilen yıllık ikramiyelerin kaldırılması, işçi temsilcilerinin işten çıkarılması ve sendikadan istifa etmeleri yönündeki baskılar da eklenince işçilerin sabrı tükendi. Türk-İş'e bağlı Maden-İş Sendikası'na üye 170 işçi patronun bu saldırgan tutumunu protesto etmek için iş bırakarak tezgâh başına oturdular. İşçiler, fabrikanın kapılarını kaynaklayarak kendilerini içeri kilitlediler. Bir hafta içeride kalan işçiler, daha sonra seslerini duyurmak için dışarı çıktılar ve fabrikanın önüne çadır kurarak direnişe geçtiler. 4-5 Şubat günlerinde de eylemlerini sürdüren işçiler, fabrikada idari kadroda çalışan 40 kişiyi de fabrikaya sokmadılar. Bunun ardından yapılan görüşmelerde patron, protokol yapılmaksızın işçilerden işbaşı yapmalarını istedi. İşçiler, protokol olmadan çalışmayacaklarını belirterek bu teklifi reddetti. Bunun üzerine bildiri yayımlayan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), işçilerin anlaşmaya uymadığını, hukuk düzeni ve devlet otoritesine saygının sağlanamadığını ileri sürdü. Patronların talebiyle 14 Şubat'ta polis işçilere saldırdı. Saldırıda 9 işçi cop ve tabanca kabzasıyla yaralandı. Saldırı esnasında işçilere destek için

Çeşitli pazarlıklarda kendilerine teklif edilen, direnişi kıracak ve sınıf kardeşlerini yarı yolda bırakacak önerileri ellerinin tersiyle iten işçiler "kazanana kadar grev, kazanana kadar direniş" şiarını hayata geçirerek bugün kaybedilen hakların nasıl kazanıldığını göstermişlerdir.

fabrika önüne gelen İstinye halkı polisi protesto etti. Bu saldırıda ayrıca 29 işçi hakkında tutuklama kararı çıkarıldı.

KAVEL'LE BÜYÜYEN SINIF DAYANIŞMASI

Kavel Direnişi gerek İstinyeli emekçilerden, gerekse diğer işçilerden yaygın destek aldı. Sınıf dayanışması maddi destekle de devam etti. İşçiler dayanışmalarını göstermek için çeşitli eylemler yaptılar. Bu direnişte kadınlar da en ön saflardaydı. Kavel işçilerinin eşleri direnişte yerlerini aldılar, polisle karşı karşıya gelmekten çekinmediler. Daha da önemlisi Kavel Direnişi Türk-İş içindeki çatlağı büyüttü. 27 Şubat'ta güney bölgesinde bulunan 23 sendika Türk-İş'in Kavel olaylarında olumsuz bir tutum aldığını belirterek konfederasyonla ilişkilerini kestiklerini açıkladılar. Türk-İş İcra Heyeti'nin Kavel'de pasif kalması, kendisinden bekleneni yerine getirememesi, işçilerin ekonomik ve sendikal haklarını koruy-

maması ve patron zihniyetiyle hareket etmesi bu ayrışmanın gerekçeleriydi. 4. Bölge Temsilciliği'nde toplanan paranın Kavel işçilerine verilmesine, Güney Bölgesi İşçi Sendikaları Konseyi'nin oluşturulmasına karar verildi.

4 Mart'ta varılan anlaşma sonucu direniş sona erdi ancak sermaye sınıfı Kavel'in gücünü görmüştü. İntikam saldırısı Kavel Kablo Fabrikası'ndaki direnişin sona ermesinin ardından başladı. 12 işçi tutuklandı. 52 işçi ile ilgili 5 ayrı dava açıldı. 10 Haziran'da tutuklu 6 işçinin serbest bırakılmasından sonra işten atılmaları üzerine, fabrikanın kaplama dairesindeki 30 kadar işçi toplu halde tekrar iş bıraktı. Bu eylem nedeniyle duruma el koyan Sıkıyönetim, 6 işçiyi gözaltına aldı, 5'inin grev kışkırtıcısı olduğu ileri sürüldü.

KAVEL MADDESİ

Kavel Grevi, grev ve toplu sözleşme yasalarının henüz çıkmadığı ve grevin yasak olduğu bir dönemde yapılmıştı. Kavel

ile yeni bir dönem açıldı. İşçiler grev haklarını yasaya da yazdırdılar ve yasadan önce yapılan grev nedeniyle haklarında takibat yapılan işçilerin davalarının düşmesini sağladılar. Bu kanun tarihe Kavel Maddesi olarak geçti. İşçi sınıfı grev hakkını grev yaparak, direnerek kazandı.

PAŞABAHÇE GREVİ'NDEN DİSK'E

Dönemin Paşabahçe işçileri fabrikada yetkili olan Cam-İş Sendikası'nın kötü çalışma koşullarına sessiz kalmasına ve uzlaşmacı tavrına tepki duyuyor ve bunu yayınladıkları bildirimlerle dile getiriyorlardı. Paşabahçe işçileri çok düşük maaşla ve kötü koşullarda çalışırken, Cam-İş 15 kuruş zam ile 3 senelik toplu sözleşme imzaladı. İşçilerin birikmiş öfkesi böylece eyleme dönüştü. Cam-İş'in uzlaşmacı ve işbirlikçi sendikal anlayışından bıkan Paşabahçe işçileri, Kristal-İş Sendikasına üye oldular. Paşabahçe patronunun sendikalarını ve toplu sözleşme taleplerini kabul etmemesi sonucunda işçiler greve

gittiler. 31 Ocak 1966'da yaklaşık 2500 cam işçisi taleplerini kabul ettirmek ve toplu sözleşme imzalamak için greve başladı. Direniş sınıf dayanışmasını da beraberinde getiriyor, sermaye sınıfını gün geçtikçe daha fazla tedirgin ediyordu. TİSK üyesi 12 patron, gazetelere ilan vererek grevi protesto ediyor ve Paşabahçe patronunun yanında olduklarını söylüyordu. Bunun üzerine Paşabahçe patronu, grevin yasal olmadığını ve sonlandırılması gerektiğini söyleyip dava açtı. Dava mahkemeden döndü ancak mahkemenin yapmaya cesaret edemediğini Türk-İş bürokrasisi yerine getirdi. 21 Mart 1966'da Türk-İş yayınladığı bir bildiri ile grevi sonlandırdığını duyurdu. Ancak işçiler Türk-İş engelini de aştı. Grev kararlılıklarını fabrikaya malzeme giriş-çıkışlarını engelleyerek, hammadde deposunu işgal ederek gösterdiler.

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA! YA HEP BERABER, YA HIÇ BİRİMİZ!

22 Mart'ta patron grev sürecinde işten attığı 47 işçiden 42'sini işe alıp grevi bitirme teklifinde bulundu. İşçilerin cevabı ise "tüm işçiler işe alınana kadar mücadele edeceğiz" oldu ve grev devam etti. Bu tutum işçilerin birbirlerine ne kadar sahip çıktığını göstermesi açısından son derece anlamlı oldu.

İŞÇİ SINIFI YENİ BİR YOL AÇIYOR

Paşabahçe işçilerinin görkemli direnişinin Türk-İş tarafından ihanete uğraması bardağı taşıran son damla oldu. 6 Nisan 1966'da işçilerde oluşan basınçla harekete geçen Türk-İş içerisindeki Petrol-İş, Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş ve Tez Büro-İş bir araya gelerek Paşabahçe Grevini Destekleme Komitesi kurdular. Yapılan açıklama ile Türk-İş'in imzaladığı protokolün işçilere ihanet olduğunu, bu onurlu mücadelede işçilerin yanlarında olduklarını dile getirdiler. Komite sonrasında DİSK'in kuruluşunda aktif bir şekilde yer aldı. 19 Nisan günü grev "halkın sağlığını bozduğu" gerekçesiyle Bakanlar Kurulu kararıyla bir ay ertelendi. Türk-İş, grevden sonra Petrol-İş Sendikasını 15 ay, Kristal-İş Sendikasını 15 ay, Maden-İş Sendikasını 6 ay, İstanbul Basın-İş Sendikasını ise 3 ay geçici ihraç cezasına çarptırdı.

SÜMERBANK İŞÇİLERİ TARİH SAHNESİNDE!

22 Ocak 1969 yılında Teksif üyesi Sümerbank işçileri İstanbul Defterdar Yünlü Dokuma Fabrikası'nda 1628 işçi greve başladı. Devamında grevin Sümerbank'ın 25 fabrikasında da başlayacağı duyuruldu. Devlet tarafından direniş yayılmadan bitirmeye çalışıldı ancak iki gün sonra Kayseri ve Hereke fabrikalarında da grev

başladı. Ardından greve Halkapınar Basma ve Manisa Pamuklu Dokuma fabrikalarında çalışan işçiler de katıldı. Bunu Sümerbank'ın Maraş, Adana ve Bergama'daki fabrikalarında başlayan grevler izledi. Greve katılan işçi sayısı 12 bini buldu. Ülke gündemini de etkileyen bu büyük grev dalgası neticesinde sermaye hükümeti işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

HAK VERİLMEZ, ALINIR!

Çeşitli tarihlerde, Ocak-Şubat ayına denk gelen bu işçi direnişleri Türkiye işçi sınıfının yükselen eylem grafiğini göstermektedir. 15-16 Haziran ile tepe noktasına ulaşan bu eşik hala daha aşılabilmemiş değildir. Bu işçi direnişlerinin gösterdiği en temel özellikler işçilerin söz, yetki ve karar sahibi olarak mücadele sahnesine çıkmış olması ve gelecekle ilgili kararı sendika ağalarına bırakmamış olmalarıdır. Çeşitli pazarlıklarda kendilerine teklif edilen, direnişi kıracak ve sınıf kardeşlerini yarı yolda bırakacak önerileri ellerinin tersiyle iten işçiler "kazanana kadar grev, kazanana kadar direniş" şiarını hayata geçirerek bugün kaybedilen hakların nasıl kazanıldığını göstermişlerdir. DİSK'i yaratan işçi sınıfı engellerin nasıl aşılabileceğini göstermişler, denetimlerinde tutamasalar da kendi örgütlerini yaratma çabası içinde olmuşlardır. Taban iradesi hayata geçmiş, bu hem sendikacı işçi sayısını arttırmış, hem de daha iyi çalışma koşulları ve daha iyi ücret artışları elde edilmesini sağlamıştır.

Kuşkusuz grev, işgal ve direnişlerle geçen altmışlı ve yetmişli yılların arkasında dünya çapında yükselen devrim ve sosyalizm idealinin bu topraklarda da hayat bulması vardır. Bu politizasyon Türkiye işçi sınıfını da etkisi altına almıştır. DGM boykotları, faşizmi ihtar mitingleri bu etkinin sonucudur. Üretimden gelen gücünü yaygınca kullanan işçiler kentlerin meydanlarını da boş bırakmamış, en kitlesel 1 Mayısları hayata geçirmişlerdir. Karşılarında ise sadece patronları değil sermayenin devletini ve faşist çetelerini bulmuşlardır.

DAHA FAZLA İŞGAL, DAHA FAZLA GREV, DAHA FAZLA DİRENİŞ!

İçinden geçtiğimiz dönem ise 89 bahar eylemleri ile doruk noktasına çıkmış işçi hareketinin geri çekilme dönemidir. Hakların sırayla kaybedildiği yıllardır. Kaybedilen hakları geri almak ise yeni Kavel'ler yaratmakla, işçilerin ayağına sendikal bürokrasi tarafından vurulan prangalardan kurtulmakla mümkün olacaktır. Greif işgali ve Metal Fırtınası çizilen bu yolun rotasını işaret etmektedir. Bu açıdan işçi sınıfının takip etmesi gereken çizgi belirsiz değildir.

Somalı madenciler tazminatları için uyarı eylemi yaptı

Gasp edilen tazminatlarının ödeneceği yönünde Türkiye Kömür İşletmeleri'nden (TKİ) söz alan maden işçileri bugün uyarı eylemi yaptı.

Verilen sözlerin tutulması, tazminatların ödenmesi ve bunun için gerekli yasal düzenlemenin çıkarılması talebiyle yürüyüş yapan işçiler TKİ'nin sözünü tutmaması halinde "Büyük Ankara Yürüyüşü"nü gerçekleştireceklerini ilan ettiler.

İşçilere destek veren Bağımsız Maden İşçileri Sendikası temsilcilerinin de yer aldığı eylemde, TKİ'nin 29 Şubat'a kadar tazminatların ödeneceği vaadinde bulunduğu değinildi.

Yapılan açıklamada işçilerin 16 Şu-

bat günü saat 12.00'de TKİ Müdürlüğü'ne yürüyüş gerçekleştirerek sermayeyi ve devleti son kez uyaracakları ifade edildi. Şubat sonuna kadar tazminatların ödenmemesi durumunda işçiler Ankara'ya yürüyeceklerini vurguladı.

TKİ daha önceki vaadinde Eyzek işçilerinin tazminatlarını Ocak ayına kadar ödeyeceğini açıklamıştı. Diğer işletmelere bağlı çalışırken tazminatları gasp edilerek işten çıkarılan işçilerin haklarının verilmesi için de torba yasa çıkarılacağı vadedilmişti.

Açıklamada sürecin takipçisi olunacağı ve tüm işçilerin hakları verilene kadar mücadelenin süreceği haykırıldı.

Ocak ayı açlık sınırı 2 bin 219 lira

Türk-İş işçilerin geçim şartlarını ortaya koymak için her ay "açlık ve yoksulluk sınırı" araştırması yayınlıyor. Ocak ayı sonuçlarına göre açlık sınırı 2.219 liraya, yoksulluk sınırı 7.229 liraya yükseldi. Gıdada aylık fiyat artışı ise %2,62 oranında gerçekleşti.

Araştırmanın özet sonuçları şöyle:

*Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 2.219,45 TL

*Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk sınırı) 7.229 TL

*Evli olmayan- çocuksuz bir çalışanın 'yaşama maliyeti' ise aylık 2.697 TL

olarak hesaplandı.

Türk-İş açıklamasında yer alan bilgilere göre, dört kişilik ailenin bir ayda yaptığı harcamalar geçen yıla kıyasla 687 lira arttı. Sadece gıda için yapılan harcamalar da bu dönemde 211 lira arttı.

AYLIK ENFLASYON YÜZDE 2,62

Türk-İş'in verilerine göre mutfak enflasyonundaki değişim de Ocak ayında şöyle:

*Ankara'da yaşayan dört kişilik bir ailenin "gıda için" yapması gereken asgari harcama tutarı bir önceki aya göre yüzde 2,62 oranında arttı.

*Gıda enflasyonunda son on iki ay itibarıyla artış oranı yüzde 10,49 oldu.

Mersin Serbest Bölge'ye sağlık kuruluşu yapılıyor

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çukurova Temsilciliği olarak 2018 yılının Nisan ayında "Mersin Serbest Bölge'ye Hastane istiyoruz!" talebiyle imza kampanyası başlatmış, bir sağlık merkezine olan ihtiyacı gündeme getirmiştik. Geline yerde Mersin Serbest Bölge'ye bir sağlık kuruluşu yapılmaktadır. Yapımına başlanan sağlık kuruluşunun henüz inşaat aşamasında olduğu, doktor ve diğer sağlık çalışanlarının görevlendirilmesinin bu işlemlerin bitmesinin ardından yapılacağını öğrenmiş bulunmaktayız. Bu önemli eksikliğin giderilmesi ve talebimizin hayata geçiriliyor olması önemlidir.

İmza kampanyamızı şöyle gerekçelendirmiştik:

"Mersin Serbest Bölge'de binlerce işçi bir arada çalışmaktayız. Biz tekstil işçileri olarak üretimde kullanılan tekstil tozu, kimyasal maddeler vb. nedenlerin yanı sıra çalışma koşullarından kaynaklı da birçok sağlık problemi yaşamaktayız.

Ancak Mersin Serbest Bölge'de ölümlü, yaralanmalı 'iş kazaları' da yaşanabilmektedir. Son olarak Asteks'te çalışan bir arkadaşımız kolay ulaşılabilir, hızla müdahale edilebilir bir sağlık hizmetinin olmaması nedeniyle hayatını kaybetti. Ayrıca 'meslek hastalığı' diye tabir edilen sağlık sorunları bize kanıksatılmış durumdadır.

Türkiye ekonomisi için oldukça önemli olan ve serbest bölge statüsünde kuru-

lan ilk yer olan Mersin Serbest Bölge'de biz herhangi bir sağlık hizmetinden yoksunuz. İşyeri hekimleri haftada en fazla 2 ya da 3 defa gelmekte ancak bizim sağlık sorunlarımıza yeterli olmamaktadır. Zaten çoğunlukla kendilerini görememekteyiz. Hayli uzakta olan hastanelere gitmek için ise izin almak gerekiyor. Fakat çalıştığımız yerlerde işi aksatacağımız iddiasıyla bizlere izinde verilmemektedir.

TIR garajının, kafeteryasının, PTT'sinin, çeşitli banka şubelerinin olduğu Mersin Serbest Bölge'de, en çok ihtiyaç duyduğumuz bir sağlık kuruluşunun olmaması büyük bir eksiklik. Bu sebeplerden ötürü önemli bir eksikliğin giderilmesini ve Mersin Serbest Bölge'ye ihtiyaçlarımıza cevap verecek nitelikte bir sağlık kuruluşu istiyoruz."

Mersin Serbest Bölge işçileri tarafından yürütülen bu imza kampanyasında başta Mersin Serbest Bölge'de olmak üzere işçi ve emekçilerle yüz yüze görüşerek 1000'i aşkın imza toplamıştık. Toplanan imzaları da 2018 Temmuz ayında hem Sağlık Bakanlığı'na hem de Çalışma Sosyal Hizmetler ve Aile Bakanlığı'na ayrı ayrı göndermiştik.

Bilindiği gibi tekstil iş kolunda üretimde kullanılan tekstil tozu, kimyasal maddeler vb. nedenlerin yanı sıra çalışma koşullarından kaynaklı da birçok sağlık problemi ortaya çıkmakta, aynı zamanda ölümlü ve yaralanmayla sonuçlanan iş kazaları da sıklıkla yaşanmaktadır.

İmza kampanyamızı 2018 Mart ayında Mersin Serbest Bölge'de yaşanan bir iş cinayetinde Mustafa Sevgi adlı işçinin yaşamını yitirmesinin ardından başlatmıştık. İş kazaları devam etmektedir. Bunların birçoğu kayıtlara bile geçirilmemektedir. İhtiyaca uygun bir sağlık kuruluşunun eksikliği sürekli yaşanmaktadır. Mersin Serbest Bölge'de sıklıkla yangınlar çıkmakta, bu da işçilerin hayatlarını tehdit etmektedir. Buna rağmen Türkiye ekonomisi için oldukça önemli olan ve serbest bölge statüsünde kurulan ilk yer olan binlerce işçinin çalıştığı Mersin Serbest Bölge'de bir sağlık kuruluşu yoktur. Öte yandan serbest bölgede bulunan firmalar tetanos aşısı gibi koruyucu önlemler kapsamında yapılan aşılar dolayısıyla dahi işçilerden para almaktadır. Oysa bu gibi aşılar Aile Sağlık Merkezleri'nde ücretsiz olarak yapılmaktadır. İşçilere bu aşıları yaptırmak için üretim aksamaları diye izin vermeyen patronlar, bunun parasını işçilerden kesmekte bir sakınca görmemektedir.

Sendikamız bundan sonra da işçi sağlığına uygun ve acil durumlarda ihtiyaca cevap verecek nitelikte bir sağlık hizmetinin hayata geçmesi için bu sürecin takipçisi olacak, çalışma yaşamında işçilerin sağlık hakkını korumaya devam edecektir.

DEV TEKSTİL ÇUKUROVA TEMSİLCİLİĞİ

23 Ocak 2020

Aksaray İşçi Birliği'nden ziyaret

İş kazalarında Türkiye'yi Avrupa'da birinci, dünya da 13. sıraya taşıyan kapitalistler, işçi sınıfının hayatını hiçe sayan icraatlarını sürdürüyorlar. Bu nedenle her gün onlarca iş "kazası" yaşanıyor. İşçiler iş cinayetlerinin kurbanı oluyorlar.

İş kazalarından biri de geçtiğimiz günlerde Aksaray'da yaşandı. İnşaat işçisi Hacı Karaoğlan çalıştığı binanın dördüncü katından düştü ve yaralandı. Bacağı kırılan ve vücudunda kesikler olan Karaoğlan ölümden döndü. Aksaray İşçi Birliği inşaatın dördüncü katından düşen ve ağır yaralanan inşaat işçisi Hacı Karaoğlan'ı evinde ziyaret etti.

Aksaray İşçi Birliği sözcüsü yaptığı konuşma da şunları söyledi:

"İnşaat işçisi Hacı Karaoğlan ölümden döndü. Ülkemizde işçiler işçi sağlığı ve güvenliğini sağlamayı gereksiz masraf yapmak olarak gören patronlar yüzünden her an ölümlü yüz yüze geliyorlar. İş cinayetlerinin en çok yaşandığı sektör inşaat sektörüdür. İnşaat sektörü, sendikal anlamda da en örgütsüz sektörlerin başında geliyor."

İşçilerin iş cinayetlerinin kurbanı olmamak için birliğe ihtiyacı olduğunu söyleyen Aksaray İşçi Birliği sözcüsü konuşmasına şöyle devam etti:

"Çözümün yolu işçilerin birliğinin yoludur. Biz işçiler birleşir, mücadele edersek işçi sağlığı ve güvenliğini hiçe sayan patronların bizlere yaşattıkları acılar son bulur. Aksaray İşçi Birliği işçilerin hakları ve geleceği için mücadeleyi büyütecek, iş cinayetlerine karşı, işçi sağlığı ve güvenliğini hiçe sayan kapitalistlerin çarkını kırmak için mücadeleyi büyütecektir. Aynı zamanda iş kazası geçiren işçilerin yanı sıra başında olacaktır."

Hacı Karaoğlan iş kazası geçirdiğinden beri yanı başında olan Aksaray İşçi Birliği'ne teşekkür etti ve "işçilerin birliği için çaba gösteren Aksaray İşçi Birliğine, Aksaray'da yaşayan her işçi omuz vermelidir" dedi.

Alman Devrimi'ni

SOLUN ALMAN DEVRİMİ'NE İLGİSİZLİĞİ

Ekim Devrimi'nin 100. Yılı tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de özel bir ilgiye konu oldu. Onu bir yıl arayla izleyen Alman Devrimi'nin 100. Yılına ise benzer bir ilgi gösterilmedi. Bu büyük tarihi olay Türkiye solu tarafından neredeyse sessiz sedasız geride bırakıldı. Bazı sol sitelerde, daha çok da olayların gelişim seyrine ilişkin üstünkörü özetlemelerden oluşan birkaç yazı, yanısıra yıllardır alışılmış sınırlarda olmak üzere, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilmelerinin 100. Yıldönümü üzerine önemsiz birkaç değinme... Marksist ya da devrimci olmak iddiasındaki Türkiye solunun Alman Devrimi'nin 100. Yılına ilgisi hemen hemen bu sınırlarda kaldı. Bunun tek istisnası, *Kızıl Bayrak*'ın konuya ilişkin olarak birkaç aya yayılan tanıtıcı/bilgilendirici yayını oldu.

Solun Alman Devrimi'ne ilgisizliği yeni bir durum değil. Ama geçmiş zamanlar için, örneğin 1970'ler ya da hatta 1990'lar için, bunun yine de anlaşılabilir nedenleri vardı. Herşey bir yana, olup bitenlerin kapsamı konusunda yeterli bilgi bile yoktu, özellikle de 1970'li yıllarda. Emperyalist savaşın yıkımı ve Ekim Devrimi'nin yol açtığı sarsıntının birleşik etkisi altında, Avrupa'da ve hele de Almanya'da, önemli devrimci çalkantılar olduğu, bunun Macaristan'da ve Bavyera'da kısa süreli Sovyet cumhuriyetlerine yol açtığı bilinir, ama daha fazlası, olayların gelişim seyri ve kapsamı çok da bilinmezdi. Bu da dönemin devrimcilerini devrimin kendisini anmak ve başta devrimci partinin önemi olmak üzere hemen herkesçe zaten bilinen birkaç temel derisini yinelemekten öteye götürmezdi.

'89 çöküşünü '90'lı ilk yıllarda izleyen "sosyalizmin sorunları" tartışmaları içinde, Alman Devrimi'nin yenilgisinin tarihsel etki ve sonuçları üzerinde biraz daha yakından duruldu. Ama bu da, Alman devriminin deneyim ve derslerinin irdelenmesinden çok, bu büyük tarih fırsatın kaçırılmış olmasının Sovyetler Birliği'nde işlerin gidişine ve dolayısıyla dünya dev-

rimi sürecinin sonraki seyrine etkisi yönünden oldu.

Bugünse artık farklı koşullar içindeyiz. Öncelikle Alman Devrimi hakkında bilgi edinebilmek üzere çok daha fazla kaynağa ve dolayısıyla devrimin derslerinden çok yönlü olarak öğrenebilmek olanağına sahibiz. Ama bunu rağmen marksist ya da devrimci olmak iddiasındaki Türkiye solu Alman Devrimi'ne ilgisizliğini sürdürüyor. Yalnızca Alman devriminin değil, ardından Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht'in katledilişlerinin 100. Yılı, onun hemen ardından Macaristan Sovyet Cumhuriyeti'nin 100. Yılı gibi çok özel, çok anlamlı tarihi vesileler bile bu ilgisizliği gideremiyor. İlgisizlik özel olarak Alman Devrimi'ne değil, fakat gerçekte genel olarak 20. yüzyılın devrim deneyimlerindedir. Dolayısıyla da bizzat devrimin kendisine ve sorunlarıdır. Bu tutum, Türkiye solunun son kırk yılda geçirdiği evrimle de uyumludur. Artık sosyalizm söylemleri reformizm birkaç istisnayla solun geneline egemen çizgidir. 100. Yılında Ekim Devrimi'ne solda gösterilen sınırlı ilgi, bu yargının önemini azaltmaz. Ekim Devrimi çığır açan karakteriyle çok farklı bir yerde durmaktadır. Lenin adı

ve düşüncesiyle en tam, en dolaysız bir biçimde bağlantılıdır. Sol bir siyasal parti ya da akımın, marksist olmak iddiasını ve sosyalizm söylemini koruduğu sürece, onu görmezlikten gelmek olanağı yoktur.

DEVİRİME HAZIRLANMANIN SORUNLARI

Dünyanın birçok ülkesinde (ve bu arada Türkiye'de) burjuva gericiği halen toplumların üzerine bunalımcı bir ağırlık olarak çökmüş gibi görünse de, gerçekte devrimlere gebe yeni bir tarihi döneme doğru ilerliyoruz. Bu koşullarda 20. yüzyılın büyük devrim deneyimlerini yeni bir gözle ve daha derinden incelemek, deneyim ve derslerinden öğrenmek, yeni tarihi döneme hazırlığın olmazsa olmaz koşullarından biridir.

Bu ihtiyaç yeni de değildir. Biz komünistler için bunun vurgulaması, neredeyse siyasal mücadele sahnesine örgütlü bir güç olarak çıkışımızla eş zamanlıdır. Fakat o günler, '89 sonu ve '90'ların başı, "tarihin sonu"nun ilan edildiği çok özel bir gerici evresiydi. Devrimler döneminin artık kapanmış bulunduğu solda bile yaygın, dahası egemen düşünceydi. Dolayısıyla 20. yüzyıl devrimleri ve hele

de onların yeni döneme dersleri üzerine tartışmanın ne bir cazibesi ne de çoğu kimse için artık bir anlamı vardı. Geleceğe dönük devrimci bir hazırlık değil, geçmişe dönük hayal kırıklığı, bunun beslediği inançsızlık, devrimden kaçış, geçmişin ulu orta karalanması, bir arada dönemin baskın eğilimleriydi.

Bugün bu açıdan da artık farklı bir evredeyiz. Sistemin çok yönlü bir bütünsel bunalım içinde debelendiği zamanlardayız. Dünyanın birçok ülkesinde yeniden yeniden ortaya çıkan, milyonlarca insanı içine çeken sınıf ve kitle hareketlerine, zaman zaman halk isyanlarına varan toplumsal mücadelelere tanıklık ediyoruz. Çoğundan yeni bir bunalımlar ve savaşlar döneminden söz ediyoruz ve bunu gelecekte yeni bir devrimler dalgasının izleyeceğinden de kuşku duymuyoruz. Teorik açıklığa ve tarih bilincine sahip gerçek devrimcilersek eğer kuşku duymayız da. Bütün bunlardan çıkan tarihsel önemde güncel sonuç, buna devrimci görevler bütünü de diyebiliriz, 2012 yılı sonbaharında toplanan **TKİP IV. Kongresi'nin** cüretli şiarında özetlenmiştir: **Her alanda devrime hazırlanmak!**

Doğal olarak teorik hazırlık, bu hazır-

n dersleri üzerine

H. Fırat

lığın temel önemde alanlarından biridir. 20. yüzyıl devrimlerinin deneyimlerinden yeni bir düzeyde öğrenmekse, bu teorik hazırlığın hayati önemde bir parçasıdır. Devrimci pratik devrimci teorinin kaynağı olduğu kadar gerisin geri doğrulayıcısıdır da. Devrimler ise devrimci pratiğin doruk noktalarıdır. 20. yüzyılın devrim deneyimleri büyük ölçüde el değmemiş, incelenmemiş demek istiyoruz, zengin kaynaklar olarak duruyor. Bugün ortalama bir devrimcinin Ekim Devrimi, mensup olduğu siyasal geleneğe bağlı olarak belki bir ölçüde Çin Devrimi dışında, 20. yüzyılın bir dizi devrimi hakkında asgari bir bakış açısı bir yana, doğru dürüst bir bilgisi bile yoktur.

Biz komünistler için bu bakışın, geleceğe hazırlanmak kapsamında geçmişin devrim deneyimlerinden en iyi biçimde öğrenmek ihtiyacının, bir yenilik taşımadığını söyledik. '89 çöküşünü '90'lı yılların başında izleyen "sosyalizmin sorunları" üzerine ilk değerlendirmelerin bizim için esas anlamı da buydu. Bu daha baştan en açık biçimde ifade de edilmiştir. Geçmişe bakıp onu anlamaya ve derslerinden öğrenmeye çalışırken, şaşmaz amacımız geleceğe hazırlıktı. Partimizin teorik temellerini oluşturma ve programını hazırlama çabamıza egemen bakış açısı da buydu. Devrimin, devrimci politika ve örgütlenmenin sorunlarına yakla-

şımımızda da geçmiş tarihi deneyimleri, özellikle de zafere ulaşmış ya da yenilgiye uğramış devrimlerin deneyimlerini mümkün mertebe gözetmeye çalıştık.

ZAFERLER KADAR YENİLGİLERDEN DE ÖĞRENMEK

Fakat bu, şu veya bu devrimci siyasal akımın öznel tercih ve yöneliminden öteye, genel planda ve dünya ölçüsünde nesnel bir ihtiyaçtır. Bu dünya devrimci hareketinin teorik, politik, örgütsel ve moral değerler yönünden köklü bir biçimde yenilenmesi ihtiyacıdır. Teorik yenilenmenin temel bir yönü günümüz dünyasının gerçeklerini bilince çıkarmaksa, aynı önemde bir öteki yönü de 20. yüzyılın devrimci süreçlerinden geleceğe yönelik olarak gerekli deneyimleri ve dersleri çıkarabilmektir.

Bu açıdan Alman Devrimi, deneyimleri üzerinde özellikle durulması gereken temel önemde bir tarihsel olaydır. Önem bakımından denebilir ki Ekim Devrimi'nden hemen sonrakidir. Ekim Devrimi, doğusu ve batısıyla bütün bir dünyayı derinden sarsarak tarihsel çığır açmış muzaffer bir sosyalist devrimdir. Bu özelliği ile o kuşkusuz apayrı bir yerde durmaktadır. Başarılı bir devrimin deneyim ve derslerinden öğrenmek bakımından eşsiz olduğu kadar tükenmez bir kaynaktır da. Fakat Alman Devrimi de, bu kez

tersinden, yenilgiye uğramış bir devrim olarak, kendine özgü zengin deneyim ve derslerle doludur. Bu açıdan o da kendi yönünden benzersizdir.

Bazı tarihçiler tarafından "unutulmuş" devrimler kategorisine konabilen Alman Devrimi, gerçekte 20. yüzyılın en önemli tarihsel olaylarından biridir. Yenilgisinin yalnızca Sovyetler Birliği ve Komünist Enternasyonal'in sonraki süreçleri üzerinde değil, fakat dünya politikasının genel seyri üzerinde de derin etkileri olmuştur. Alman faşizminin ve giderek yeni bir emperyalist dünya savaşının önü, dolaysız bir biçimde bizzat Alman Devrimi'nin boğulması sürecinde açılmıştır. Geric burjuva dünyası tarafından açık biçimde dile getirilmese de bu herkesçe çok iyi bilinen bir tarihsel gerçektir.

Fakat öte yandan Alman Devrimi, modern temellere oturan bir burjuva toplumunda sosyal çatışmanın içeriği, çok yönlülüğü ve zenginliği bakımından da önemli bir devrimdir. Bazı bakımlardan Ekim Devrimi denli öğretici derslerle dolu bir devrimdir. Devrimcilerin mutlaka incelemesi, üzerine enine boyuna düşünmesi, bugün için bile çok önemli olan derslerinden en iyi biçimde yararlanılması gereken bir büyük tarihsel olaydır.

Daha da ileri gidebiliriz. Alman Devrimi'nin bazı bakımlardan Ekim Devri-

mi'nden daha öğretici olduğunu bile söyleyebiliriz. Bunun gerisinde ise her iki devrimin gerçekleştiği tarihsel-toplumsal koşulların farklılığı yatmaktadır. Çarlık yarı-feodal bir imparatorluk ve Rusya toplumunun yüzde doksanı köylülüktü. Lenin'in Şubat Devrimi'nin ardından proletaryanın muazzam bir küçük-burjuva dalgasının altında ezilmesinden söz etmesi bu açıdan rastlantı değildir. Rusya'da işçi sınıfı toplumun son derece küçük bir azınlığı idi ve ancak belli sanayi merkezlerinde yoğunlaşmıştı. Ve biz, modern sınıf mücadelelerinin seyri ve bunun siyasal yansımaları sözkonusu olduğunda, işte bu sınırlı sanayi merkezlerine sıkışmış çatışmaların deneyimleri üzerinden Ekim Devrimi'nden öğreniyoruz. Oysa Almanya o günün ölçüleriyle, en gelişmiş kapitalist ülkelerden ikincisi, Avrupa'da ise birincisiydi. O günün ölçülerine göre modern sınıflaşmanın ileri düzeylere vardığı bir toplumdu. Güçlü bir sanayi proletaryası vardı. Modern sınıflaşmanın ileri düzeyi, köylülük ve küçük-burjuvazinin yapısını ve davranışlarını belirliyordu. Böyle bir toplumda devrim düzeyine ulaşmış sınıf mücadeleleri, kolayca tahmin edilebilecek nedenlerle, günümüzün az çok gelişmiş toplumları için çok daha öğretici ve çok daha açıklayıcı sonuçlar içerir. Bu, sınıf ilişkileri ve davranışları yönünden olduğu kadar, mücadele ve örgütlenme biçim ve yöntemleri bakımından da böyledir. Devrim yönünden olduğu denli karşı-devrim yönünden de...

Alman Devrimi yenilgiye uğramış bir devrim olduğu için, ilk bakışta deneyimleri bakımından daha sınırlı bir devrim olarak görünür. Ama zaferler kadar yenilgilerin de zengin deneyimlerle dolu olduğunu, bu açıdan zaferler denli öğretici derslerle dolu olduğunu biliyoruz. Ekim Devrimi zafere ulaşmıştır, muzaffer bir devrimdir. Zafere ulaşmış bir devrimin dersleri ve deneyimleri sözkonusu olduğunda elbette Ekim Devrimi'nden öğreneceğiz. Başarının sırrını anlamak istiyorsak, Ekim Devrimi'ni incelemek durumundayız. Öte yandan, başarıya

Zafer ve yenilgilerden oluşan zengin devrimci miras!

"Türkiye Komünist İşçi Partisi dünyada ve Türkiye'de zafer ve yenilgilerden oluşan zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmektedir. Partimiz bu mirası kararlılıkla savunmakta, kendisini onun bugünkü temsilcisi ve yarınlara taşıyıcısı saymaktadır.

"Fakat öte yandan partimiz bizzat bu aynı devrimci geçmişin çok yönlü bir eleştirel değerlendirmesinin ürünü olmuştur. Zayıf, eksik ve kusurlu olan her noktada bu geçmişi devrimci eleştiriye tabi tutmuş, ondan gelecekteki müca-

deleler için gerekli dersleri ve sonuçları çıkarmaya çalışmış, bu temel üzerinde devrimci bir yenilenmenin ifadesi olmuştur.

"Dünyada ve Türkiye'de yıkıcı yenilgilerle sonuçlanan bir tarihi dönemle devrimci hesaplaşmanın ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bu konumu ve kimliği ile yeni dönemi kucaklama iddiasındadır. Yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet

değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadeleye dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır."

(TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi, Kasım 1998)

ulaştırılabilir olan ama sonuçta yenilgiye uğramış bulunan bir devrimin derslerinden, yani yenilginin derslerinden öğrenmek istiyorsak, Alman Devrimi'ni incelemek durumundayız. Ekim Devrimi'nin üstünlükleri ile Alman Devrimi'nin zayıflıklarını bir arada ele almak, birlikte incelemek, her bakımdan daha öğretici, daha açıklayıcıdır.

Kaldı ki Alman Devrimi sözkonusu olduğunda sorun salt 1918-23 dönemine yayılan fiili devrim sürecinin kendi dersleri de değildir. Kuşkusuz Alman devrimi bu sınırlarda da çok zengin, açıklayıcı ve öğreticidir. Ama sorun bundan da ötedir. Belki bundan da önemli olan, Alman devriminin yenilgisini bir bakıma daha baştan hazırlayan tarihsel sürecin dersleridir. Sorun Anti-sosyalist yasanın kaldırılmasıyla (1890) başlayıp 4 Ağustos 1914 çöküntüsüne varan, etki ve sonuçları kendini emperyalist savaş döneminden öteye, asıl olarak Alman Devrimi üzerinden gösteren bütün bir tarihsel sürecin deneyim ve dersleridir. Bu süreci daha yakından inceledikçe göreceğiz ki, bu deneyim ve dersler, üstelik aradan geçen yüz yılı aşkın süreye rağmen, birçok açıdan bugün de tüm önemini ve dolayısıyla güncelliğini korumaktadır.

TARİHSEL SÜREÇLERİN BÜTÜNLÜĞÜ

Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi, yaklaşık otuz yıllık bir birikimin ürünü olmuştu. Aynı şekilde, ama bu kez tam tersinden, Alman Devrimi'nin yenilgisi de yaklaşık otuz yıllık bir birikimin ürünü oldu. Denebilir ki Rusya'da otuz yıl boyunca devrimin zaferi, tersinden Almanya'da ise aynı tarihi dönem içinde yenilgisi hazırlandı. Bu geniş tarihsel perspektif içinde ele alınmadıkça, 9 Kasım 1918'de patlak veren Alman Devrimi'nin sorunlarını, gelişim seyrini ve bilinen akıbetini anlamak ve açıklamak mümkün olmayacaktır. İlk planda basitçe akla gelebileceği gibi, burada sözkonusu olan hiç de yalnızca devrimci parti faktörü değildir. Bununla da kopmaz bağ içinde, Alman işçi sınıfının gerçek siyasal eğitimi ve örgütsel deneyiminden devrimin yalnızca itfaiyecisi değil fakat aynı zamanda celladı da olan sosyal-demokrasise kadar, bir dizi başka etken için de geçerlidir bu.

Bir toplumsal devrime belli bir tarihi dönem içinde başarıyla nasıl hazırlanmak gerektiğini anlamak için, muzaffer bir devrim örneği olan Ekim Devrimi'ni önceleyen tarihsel sürece; tersinden, ön tarihsel sürecinin seyri içinde bir devrimin yenilgisinin yolunun nasıl döşendiğini anlamak içinse, Alman Devrimi'ni önceleyen tarihsel sürece yakından bakmak gerekir. Bunu şöyle de ifade edebiliriz: Devrimin zaferine başarıyla

hazırlanma sürecinin anlamını ve gereklerini anlamak için Bolşevizm'in tarihini, ihanete ve yenilgiye ya da güçsüzlüğe ve başarısızlığa götüren süreçleri anlamak içinse, oportünist ve devrimci kanatlarıyla Alman sosyal-demokrasinin tarihini incelemek gerekir. Bu türden bir inceleme, devrimcilik iddiası taşıyan şu veya bu partinin, kendi zamanı üzerinden yaptığı "tarihi dönem" değerlendirmesi ve bu temelde devrime hazırlık iddiasının somut pratik içeriği bakımından da son derece aydınlatıcı ve eğitici dersler sağlayacaktır.

Lenin vesile doğdukça, sosyal-demokrasinin savaş karşısındaki utanç verici tavrının ve böylece sosyalizme ihanetinin, hiç de bir anlık bir aldanma ya da korkaklığın değil, fakat savaşı önceleyen tarihi dönemdeki bütün bir gelişiminin kaçınılmaz bir sonucu olduğunu vurgulamaya özen göstermiştir. Savaşın hemen ardından II. Enternasyonal'in çöküşünü -ki baş temsilcisi ve model partisi SPD idinceleyen ve temel önemde bir dizi ders çıkaran kapsamlı makalesine (Mayıs-Haziran 1915), "Bu, dünya çapında tarihsel öneme sahip bir olgudur ve bu olgunun mümkün olduğunca çok yönlü tahliline büyük önem verilmelidir" tespitiyle başlaması, bu bakış açısının bir ürünüdür. Yaptığı kapsamlı ve çok yönlü tahlilin zaman dilimi bütün bir II. Enternasyonal dönemi, temel içeriği ise devrimin, devrimci politika ve örgütlenmenin sorunları üzerinedir. Hedefinde oportünist ve merkezci kanatlarıyla bizzat Alman sosyal-demokrasisi vardır.

Rosa Luxemburg, Alman Devrimi'nin denebilir ki en kritik ve tayin edici aşamasında ancak kurulabilen Alman Komünist Partisi'nin kuruluş kongresinde, program sorunu ve güncel siyasal durum üzerine yaptığı kapsamlı konuşmasında, Alman sosyal-demokrasinin büyük tarihi ihanetinden hareketle şu önemli

tespiti yapıyordu: "4 Ağustos bulutsuz bir gökyüzünde aniden patlayan fırtına değildi; 4 Ağustos'ta olan biten, yıllardır yaptıklarımızın mantıksal sonucuydu." Rosa Luxemburg, emperyalist savaşın başlangıç dönemine ilişkin bu temel önemde yaklaşımını, Alman Devrimi'nin başlangıcından o güne (31 Aralık 2018) kadar olan gelişim seyrine de uyarlayabilirdi. Bu seyir içinde devrimin hem itfaiyecisi hem celladı olanların (SPD), ya da rolünü daha çok itfaiyeci olarak oynayanların (USPD) durumuna işaret ederek, "9 Kasım'dan beri olup bitenler, Alman sosyal-demokrasisi adına uzun yıllardır yapılanların mantıksal sonucudur" da diyebilirdi.

İki devrimci liderin ortak yaklaşımının konumuz için anlamı şudur: Alman Devrimi'nin dersleri, ancak kendisini önceleyen yaklaşık otuz yıllık tarihsel sürecin bütünlüğü içinde ele alındığında yerli yerine oturmakta, gerçek anlamını ve kapsamını bulmaktadır.

ALMAN DEVRİMİ VE DEVRİMCİ POLİTİKANIN SORUNLARI

Böylece konunun işleniş yönünden temel önemde bir sonuca varmış oluyoruz: Kendisini önceleyen ve izleyen tarihsel süreçler üzerinden Alman Devrimi'nin incelenmesi, proletarya devriminin sorunlarının, daha somut planda devrimci strateji, taktik ve örgüt sorunlarının incelenmesinden başka bir şey değildir. Bunu, bugünün devrimcilerinin bu büyük tarihsel olayı esas olarak bu açıdan, bu temel amaca yönelik deneyim ve dersler üzerinden incelemeleri gerekir olarak da ifade edebiliriz.

Ne türden sorunlar olabilir örneğin bunlar? Öte yandan aradan geçen yüzyıla rağmen ne denli güncel olabilir bu sorunlar? Sorulara yanıt için, örneğin devrimci siyasal mücadele açısından hayati önem taşıyan şu türden diyalektik bü-

tünlüklere bakabiliriz: Teori-pratik, strateji-taktik, devrim-reform, güncel hareket-nihai hedef ilişkisi... Ya da demokrasi mücadelesi ve toplumsal devrim, ulusal sorun ve toplumsal devrim, barış sorunu ve toplumsal devrim, genel olarak siyasal sorunlar ve toplumsal devrim ilişkisi, dolayısıyla sınıfın siyasal sorunlar üzerinden çok yönlü devrimci pratik eğitimi sorunu... Ya da devrimci parti ve sınıf, devrimci parti ve sendikalar, devrimci illegalite ve burjuva legalitesi, parlamenter çalışma ve parlamento dışı siyasal mücadele... Ya da burjuva temsili kurumlardan yararlanma sorunu ile parlamentarizm sapması... Legalitenin istismarı sorunu ile burjuva legalitesine hapsolma durumu... Yerel yönetimlerden yararlanma sorunu ile "belediye sosyalizmi" (ya da "yerel iktidarlaşma") hayali... Ulusal sorun ve sosyal-şovenizm vb... Ve nihayet, her biçimiyle oportünizm ile araya açık ve kesin sınırlar çizmek ihtiyacı ile toplumsal devrimin başarısı arasındaki hayati kopmaz ilişki...

Bütün bu türden sorunlar ne denli güncelse, Alman Devrimi'ni önceleyen ve ardından yenilgisine götüren sürecin dersleri de işte o denli günceldir. Tüm bu sorunlarda oportünizm, Alman sosyal-demokrasinin egemen çizgisiydi. Bu çizgi teorik gerekçelendirilmede Kautsky ve pratik politikada Bebel tarafından temsil ediliyordu. Bu çizginin daha sağında açık revizyonist kimlikleriyle teoride Bernstein, politikada Auer, Vollmar, Legien, daha sonraları Ebert, Scheidemann vb. oportünistler, solunda ise devrimci kanadın temsilcileri olarak Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Clara Zetkin, Franz Mehring gibi marksist devrimciler vardı. Muhtemeldir ki, devrimci dönemde Marx ve özellikle Engels'in övünç kaynağı olan, işçilikten yetişme seçkin bir marksist lider olarak Lenin'in her zaman hayranlık duyduğu August Bebel'i Karl

Kautsky ile aynı çizgi üzerinden tanımlamak ilk bakışta fazlasıyla yadırganacaktır. Fakat işte Alman Devrimi'nin dersleri aynı zamanda bundan dolayıdır ki paha biçilmez değerdedir.

Kautsky ile Bebel'i ortak paydada birleştiren öznel bir yargı değil fakat tarihi gerçeğin kendisidir. Alman Devrimi'nin dersleri üzerine incelememizde bunu bütün açıklığı ve ayrıntılarıyla görme olanağı bulacağız. Şimdilik Rosa Luxemburg'un Clara Zetkin'e 1907 tarihli mektubundan şu bölümü anımsatmakla yetineceğiz:

"... Her şey değişse bile, kitlelerin başında yürümek istiyorsak, karşılaşacağımız kaçınılmaz direnişi hesaba katmak zorunda kalacağız. Düşüncelerimin uygulanmasından sonra vardım bu sonuca. Apaçık gerçek şu ki, August (Bebel) -diğerleri daha da fazla- tamamen parlamentoya ve parlamentarizme bağlanmış durumda. Parlamenter eylemin sınırlarını aşan olayları her gördüklerinde ümitsizleşiyorlar; hayır, ümitsiz demek de yetmez, çünkü o zaman hareketi tekrar parlamenter kanallara sokmak için ellerinden geleni yaparlar ve kendi sınırlarını aşma riskini göze almaya cesaret edenleri gözü dönmüşçesine 'halk düşmanı' diye lanetlerler. Kitlelerin partide örgütlenmiş kesiminin parlamentarizmden yorgun düştüğü, parti taktiklerinde yeni bir çizgiyi sevinçle karşılayacakları gibi bir his var içimde. Ancak parti liderleri, hele hele oportünist editörler, milletvekilleri ve sendika liderlerinden oluşan üst tabaka karabasan gibi çökmüşler yerlerine. Bu durgunluğu şiddetle protesto etmeliyiz, ne var ki bunu yaparken kendimizi hem oportünistlerin, hem de parti liderleriyle August'ün karşısında bulacağımız da çok açık. Bernstein'la arkadaşlarına karşı kendilerini savunma sorunu gündemdeyken August ve ortakları yardımımıza seviniyorlardı, çünkü ayaklarına bağ olmamış oluyorduk. Ancak gündeme oportünizme saldırı başlat-

ma sorunu geldiğinde, August'le diğerleri bize karşı Ede (Bernstein), Vollmar ve David'in yanındadırlar. Olaylara bakışım böyle benim, ..., işimiz yıllarca sürecek..." (Peter Nettl, *Rosa Luxemburg*, Everest Yayınları, s.351)

Yargımızın temeli kuşkusuz hiç de yalnızca zamanında yapılmış bu çarpıcı gözlem ve uzak görüşlü değerlendirme değildir. Ama 1907 gibi erken bir tarihte partideki durumu, özellikle de Rusya'da 1905 Devrimi'nin ardından Kautsky-Bebel çizisinin aldığı yeni yönelimi ve bunun anlamını bu denli başarıyla saptamış bulunmak, Rosa Luxemburg'un büyük tarihsel onurudur. Olaylar ve ilişkiler tam da onun tahmin ettiği yönde gelişti. August Bebel'in büyük şansı, doğanın ona bahsettiği lütuf da denebilir buna, emperyalist savaşın hemen öncesinde yaşama veda etmesi oldu. Adının hala da belli sınırlarda bir saygıyı hak etmesini o tam da buna borçludur.

MODERN REVİZYONİZMİN KLASİK KAYNAĞI

1970'li yılların devrimci kuşağı için "modern revizyonizm" kavramı ve olgusunun ayrı bir anlamı vardı. Bu, o dönemin dünya sol hareketi tablosuyla, bu tablo içinde SBKP ve onunla aynı çizgideki partilerin tuttuğu yer ve oynadığı rolle sıkı sıkıya ilintiliydi. Fakat revizyonizmin "modern" sıfatıyla nitelenmesinin kendisi, onun "klasik" bir biçiminin varlığını da kendiliğinden varsayar. Klasik biçimiyle bu revizyonizm, merkezinde Alman sosyal-demokrasisinin durduğu II. Enternasyonal oportünizminden başka bir şey değildi. II. Enternasyonal'ın kendi döneminde, "revizyonizm" kavramı, Alman partisi bünyesindeki ünlü "revizyonizm tartışması"yla bağlantısı içinde, teorik planda Bernstein'ın temsil ettiği çizgi için kullanılırdı. Fakat Bernstein revizyonizmi, örtülü ya da inceltilmiş ifadesini Kautsky'de bulan asil oportünist kaynağı

gizleyen bir perde işlevi görmüştür. Hareketi zaman içinde bozulmaya, giderek de çürümeye götüren asıl tehlikeli ve tahrip edici oportünizm gerçekte buydu, Kautsky'nin temsil ettiği çizgiydi. Bernstein'ın revizyonizmi açık ve kabaydı, bu nedenle kabul görmesi zordu. Nitekim çok geçmeden reddedildi ve çabucak üstesinden gelindi. Hiç değilse resmi planda böyle sunulabilirdi. Oysa Kautsky'nin temsil ettiği oportünizm, incelikli ve dolayısıyla sinsiydi. Bu nedenle çok daha tehlikeli ve tahrip ediciydi. Tarihsel sonuçları üzerinden en açık biçimde görüldüğü gibi.

20. yüzyıl boyunca dünya komünist hareketi içinde yaşanan hemen her türden sağ oportünizmin tarihsel kaynağı Alman oportünizmidir. Teoride ya da ilkesel söylemde marksist, fakat gerçek hayatta, yani siyasal ve örgütsel pratikte oportünist olmanın ne demek olduğunu anlamak, dahası, bunun sınıflar mücadelesinin seyri içinde hangi tahrip edici ve yıkıcı sonuçlar yaratabileceğini çok zengin bir tarihsel deneyim üzerinden görmek istiyorsanız, Alman Devrimi'nin dersleri üzerinden Alman oportünizmine, daha somut olarak kautskizme bakmalısınız. Kautskizmin günümüz dünya solu bünyesinde ne denli güncel olduğunu görebilmek içinse bugünün Türkiye soluna, onun devrimci siyasal mücadelelerinin temel sorunları karşısındaki tutum ve davranışlarına bakmanız yeterlidir. Alman Devrimi'nin dersleri işte bu denli günceldir.

ÖN İNCELEME İÇİN KAYNAK ÖNERİLERİ

1970'li yıllarda sözü edilebilir kaynaklardan yoksun olduğumuz, 1990'lı yılların başında hala da sınırlı kaynaklara sahip olduğumuz Alman Devrimi konusunda, günümüzde artık yeterli kaynağa sahibiz. Fakat yazık ki bunların hala da sınırlı bir bölümü Türkçe'ye çevrilmiş du-

rumda. Birçok yararlı, dahası vazgeçilemez kaynağa incelememiz boyunca işaret edeceğiz. Burada şimdilik konuya ilgi duyan okurlarımıza, yayınımızı izlemeyi kolaylaştıracak üç temel önemde kaynak önermekle yetineceğiz.

Öncelikle, 9 Kasım 1918'de patlak veren ve çalkantılı süreçlerin ardından Ekim 1923'te noktalanın Alman Devrimi'nin genel seyri ve başlıca gelişme safhaları hakkında derli toplu bir fikir edinmeye ihtiyacımız var. Bunun için Chris Harman'ın *Kaybedilmiş Devrim* kitabını öneriyoruz (Pencere Yayınları).

İkinci olarak, dönemin dünyası, esas olarak da Avrupa'sının genele tablosu, bu tablo içinde Sovyet Rusya'da olayların seyri ve bunun Alman Devrimi'yle ilişkisi üzerine asgari bir bilgiye ihtiyacımız var. Edward Hallet Carr'ın *Bolşevik Devrimi* üçlemesinin üçüncü cildi (*Bolşevik Devrimi 3*, Metis Yayınları) bu ihtiyacı fazlasıyla karşılamaktadır.

Son olarak, Alman sosyal-demokrasisinin devrimi önceleyen tarihi dönemdeki durumu ve gelişim seyri üzerine çok yararlı bir kaynak olarak, Peter Nettl'in *Rosa Luxemburg* biyografisini öneriyoruz (Everest Yayınları). Yazar zengin ayrıntılar ve önemli değerlendirmeler içeren kitabında, Rosa Luxemburg'un siyasal yaşamı üzerinden gerçekte Alman sosyal-demokrasisinin 1898'den Alman Devrimi'ne uzanan bütün bir tarihini sunuyor okura.

İlkinde değilse bile son iki kitapta Alman Devrimi'yle doğrudan bağlantılı olmayan bölümler de var kuşkusuz. Dileyen okur bunları şimdilik yapacağı incelemenin dışında tutabilir. Yazarlar hakkında burada özel bir değerlendirme yapmak ihtiyacı duymuyoruz (Yayınımız sırasında bunu yer yer yapmak durumunda kalabiliriz). Yalnızca devrimci okurun bu türden tarihi ve biyografik kaynakları her zaman eleştireci bir gözle incelemek, yazarın kişisel değerlendirme ve yargılarından çok, sunduğu malzemeye odaklanmak durumunda olduğunu hatırlatmakla yetineceğiz.

Yanı sıra okurlarımıza, Alman Devrimi'nin 100. Yılı vesilesiyle *Kızıl Bayrak*'ın yaptığı özel yayının yeniden incelenmesinin yararlı olacağını hatırlatmak istiyoruz. Buna ilişkin malzemeye toplu olarak şu link üzerinden ulaşılabilir:

<https://kizilbayrak45.net/ozel-sayfa/alman-devrimi-100-yilinda/>

Alman Devrimi'nin dersleri üzerine incelememiz birer sayı arayla (her iki haftada bir) yayınlanacak. İki sayıda bir kuralının aşılabileceği muhtemel durumlar, yalnızca ele alınan konunun devamını sürdürmek ihtiyacına bağlı olarak sözkonusu olabilecek.

Silahlanma yarışında Çin'in hızlı yükselişi

SIPRI (Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü) silahlanmayla ilgili son raporunu yayınladı. Raporda dikkat çeken nokta, Çin silah üreticisi şirketlerin gösterdiği hızlı yükseliş oldu. Yakın geçmişe kadar silah ithalatına bağımlı olan Çin, dünyanın en büyük silah satıcıları arasına girmiş bulunuyor. 2004 yılından beri silah ihracatını ikiye katlayan Çin silahlı insansız hava aracı, tank, 5. nesil savaş uçağı gibi ağır ve yüksek teknoloji ürünü silahlar üretip, satıyor.

Çin, Ağustos 2018'de «tüm füze savunma sistemlerini alt edebilme» kapasitesine sahip bir hipersonik hava aracını test etti. ABD'li generallerin «bizi geçtiler» diyerek korkuyla sözünü ettikleri hipersonik bombaların geleceğin savaşlarında belirleyici olacağı söyleniyor. Mevcut tüm füze savunma sistemlerini aşabilecek savaş başlıkları taşıyabilen silahlar geliştiren Çin hem kendi savaş aygıtını tahkim ediyor hem gerçekleştirdiği ihracatla ekonomik gücünü artırıyor. ABD'nin silah pazarına daha ucuza savaş araçları satarak giriş yapan Çin şirketleri hızla büyüyor. ABD'nin 'müdavim müşterileri' olan Tayland'dan Mısır'a, Pakis-

tan'dan Suudi Arabistan'a, Birleşik Arap Emirlikleri'nden Nijerya'ya kadar geniş bir coğrafyada silah satışı gerçekleştiriyor.

SIPRI'nın verilerine göre; ABD'nin silah ihracatı 2014-18 arası dönemde yüzde 29 artarken Fransa silah ihracatını yüzde 43, Almanya ise yüzde 13 artırdı. Aynı dönemde Çin'in artışıysa yüzde 195'e ulaştı. Bu arada Batılı emperyalistlerin tehdit diye sundukları Rusya'nın silah ihracatı ise yüzde 17 azaldı.

KAPALI KUTU ÇİN'İN YÜKSELEN SAVAŞ SANAYİSİ

Bazı bilgilerin saklı tutulması, silah ihracatıyla ilgili istatistiklerde Çin şirketlerinin daha az görünmesine neden oluyor. Fakat son dönemde SIPRI tarafından bir dizi veriye erişilmesiyle Çin şirketlerinin sanılanın çok üstünde bir paya sahip olduğu anlaşıldı.

Dünyanın en büyük 100 silah üreticisi şirketin sıralaması olan SIPRI, şimdiye kadar Çin silah şirketlerini listeye dahil edemiyordu. 2017 yılının tahmini değerlerine göre hazırlanan rapora göre ise

dört Çinli silah şirketi en büyük silah üreticileri listesine dahil olsaydı, bunlar en yüksek 20 arasında yer alacaktı. Toplam tahmini silah satışları 54,1 milyar dolara ulaşan şirketlerden üçü ilk 10'da yer alacaktı.

SIPRI'nin 2015-17 yılları arasındaki verilere dayanarak hazırladığı yeni rapor, Çin'in silah pazarındaki payının devasa büyüme hızını gözler önüne serdi. SIPRI Top 100'deki en büyük 20 şirketten 11'i ABD'de, 6'sı Batı Avrupa'da, 3'ü Rusya'da idi. Yeni veriler Çin şirketlerinin de en büyük silah üreticileri arasında olduğunu gösterdi. Çin Havacılık Endüstrisi Kurumu (AVIC), China North Industries Group Corporation (NORINCO) gibi iki büyük şirket ise geleceğin savaşlarına hazırlık yapan tekeller arasında yer alıyor.

Çin'in uzun menzilli konvansiyonel balistik füzelerden 5. nesil savaş uçakla-

rına kadar gelişimi ve teknik üretim kapasitesi onu diğer silah tüccarlarından ayırıyor. Emperyalistlerin dünya savaşı hazırlıkları ve pazar kavgaları artarken Çin'in adımları tek başına silah üretimi ve ihracatla sınırlı değil. 2. uçak gemisinin tamamen yerli olarak üretilmesi ve Pasifik'te dolaşmaya başlaması Çin'in emperyalistlere bir mesajdır. Uçak gemisi diğer tüm silah ve savaş araçlarından öteye sembolik bir anlam taşır. Kendi topraklarından uzakta savaşma güdüsünün bir ürünü olan uçak gemisi üretmeye yönelmek ve bunu başarmak Çin'in geleceğe hazırlığı hakkında fikir veriyor.

Silahlanma yarışına trilyonlarca dolar harcayan emperyalist-kapitalist devletler, milyarlarca insanı sefaletle sürüklerken büyük kaynakları savaş araçlarına yatırmakla kalmıyor, 3. Paylaşım savaşını riskini artırarak insanlığın geleceğini de tehdit ediyorlar.

Trump'tan Filistin'e "asrın saldırısı"

İsrail destekçisi azgın bir siyonist olan ABD Başkanı Donald Trump'ın damadı/danışmanı Jared Kushner tarafından hazırlanan "asrın anlaşması" yeniden gündemde. Siyonist İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu'yu ABD'ye çağırarak Trump, söz konusu anlaşmayı ilan edeceğini söyledi.

Gırtlığına kadar yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık skandallarına batan siyonist başbakan, Trump'ın çağırısına can simidi diye sarıldı. Soluğu Washington'da alan Netanyahu, "Trump'la tarih yazıyoruz" türünden tumturaklı laflar ederek, memnuniyetini dile getirdi.

Damat/danışman Kushner'in "asrın anlaşması" diye adlandırılan kirli planı resmen açıklanmasa da içeriği taraflar için sır değildi. Filistin devletinin kurulamayacağı iddiasına dayandırılan bu emperyalist plana göre Kudüs'ün tümü İsrail'e bırakılacak. Batı Şeria'da kurulan Yahudi yerleşimleri İsrail toprağı sayılacak. Yani Batı Şeria da büyük oranda siyonist rejime bırakılacak. Filistinlilerin önemli bir kesimi ise Ürdün ya da Mısır'a sürülecek. Bunun karşılığında Kör-

fez şeyhleri tarafından finanse edileceği söylenen 50 milyar dolarlık projeler hayata geçirilecek...

Trump bu küstahça planın Filistinlilere iyi imkanlar sunacağını iddia ediyor. Bu kadar pişkinlik ancak emperyalist şeflerde bulunabilir. ABD büyükelçiliğini İsrail'in başkenti ilan ettiği Kudüs'e taşıyan Trump, utanmadan Filistin halkına "geri kalan topraklarınızı da İsrail'e verin" diyor. "Körfez şeyhleri dolar ödesin siz de topraklarınızı siyonistlere bırakın" demeye getiren Trump'ın bu kaba küstahlığına, Mahmut Abbas gibi uzlaşmacı liderler bile isyan ediyor.

Emperyalist kibrin ürünü olan planın seçim sürecinde bulunan siyonist şef Netanyahu'ya yaradığı açık. Zira azledilme soruşturması geçirse de ABD başkanının desteğini almak, siyonistler içinde önemli bir olaydır. Nitekim Netanyahu da bu desteğe yaslanarak yol-

suzluk-rüşvet-hırsızlık soruşturmasından yakasını kurtarmaya çalışıyor. Hatta buna dayanarak seçimlerde oylarını arttırmayı da hedefliyor.

Bu emperyalist plana göre, Filistin halkı Körfez şeyhlerinin petro-dolarları karşılığında topraklarını İsrail'e bırakırsa, "Filistin sorunu" diye bir şey kalmayacak. Zira bu zırvaya göre hem İsrail'in işgal ettiği topraklar genişleyecek hem Filistin direnişi tasfiye edilecek. Trump-Netanyahu ikilisi böyle bir "mutlu son"a inanıyor mu? Bu bilinmez ama bu kaba küstahlığın Filistin halkını teslimiyete ikna edeceğini varsaymak ahmaklıktan başka bir şey değil. Planı uygulama konusunda çok hevesli olsalar da Trump-Netanyahu ikilisi de onların finansörlüğünü yapan Körfez şeyhleri de ahmaklıklarıyla baş başa kalacaklardır.

1930'lu yıllardan beri siyonistlerin işgaline karşı diren Filistin halkı, küstah

Trump'ın vadettiği petro-dolarlar karşılığında topraklarını işgalciye bırakacak değil elbet. Tersine bu kaba küstahlık, Filistin halkının direniş azmini daha da arttıracak. Terör estirerek, katliamlar yaparak ulaşmadıkları hedeflere rüşvetle ulaşacağını varsaymak, Filistin halkını tanımamak anlamına geliyor.

"Asrın anlaşması"na dayanarak Filistin direnişini tasfiye etme, bundan hareketle Ortadoğu'da ABD-İsrail karşıtı direniş zayıflatma hesapları hüsrana mahkumdur. Çünkü bu planla ne Filistin direniş tasfiye edilebilir ne ABD-İsrail karşıtı güçler iddialarından vazgeçer.

Zafere ulaşma şansından yoksun olsa da bu uğursuz planın Filistin başta olmak üzere bölge halklarının başına yeni belalar açması mümkün. Ancak bunun işgal karşıtı direniş eğilimini güçlendirmesi de kaçınılmazdır. Baskının, zorbalığın, toprak gasplarının artması halkların ABD karşıtı tepkisini de arttıracaktır. Halen eksik olan temel şey ise, halkların öfkelerini devrimci önderlik altında birleştirip zafere giden yolu açacak devrimci önderliktir.

Haiti'de emekçilerin dinmeyen öfkesi

Haiti, 2018'in Temmuz ayından beri emekçi halk hareketine sahne oluyor. Bugüne kadar milyonlarca emekçinin sokakları işgal ettiği Haiti'de militan eylem ve gösterilerin biri bitmeden diğeri başlıyor. Latin Amerika ve Karayipler'deki yeni halk isyanları dalgası içinde Haiti direnişi, için için yanan bir sosyal patlamadır ve dünya kamuoyuna en az yansıtılanlardan biridir. Yaklaşık 11 milyon nüfuslu ülkede 1,5 milyonu aşan emekçinin katılımıyla devam eden emekçi halk hareketini tetikleyen başlıca üç önemli nedenden söz edilebilir.

Birincisi, IMF'nin yaptırım programları çerçevesinde hükümet tarafından yakıt fiyatlarına yüzde 51'lik zam yapılmasıydı. Bu zam otomatikman gıda fiyatlarına, ulaşım maliyetlerine ve yaşamın her alanına yansdı. Emekçilerin zaten çok büyük zorluklarla yaşayabildiği ülkede son zam yağmuru, bardağı alabildiğine taşırdı. IMF patentli bu saldırıya karşı 1,5 milyon emekçi, 6-8 Temmuz 2018 tarihleri arasında sokaklara çıktı. Emekçiler militan direnişleri sayesinde zamların geri çekilmesini ve Başbakan Jack Guy Lafontant'ın istifa etmesini sağladılar.

Kitlelerin öfkelerini bileyen ikinci gelişme, cumhurbaşkanı ve partisinin, Venezuela hükümetiyle yapılmış olan Petro-Caribe anlaşmasından en az 2 milyar doları zimmetine geçirdiğinin ortaya çıkması oldu. Bu miktar ülke ekonomisinin yaklaşık olarak dörtte birine tekabül ediyor. Bu büyük yolsuzluk skandalı üzerine

2018'in Eylül ayında başlayan eylemler 2019'un Mart ayına kadar devam etti. Bu eylemlerin bir sonucu olarak, yolsuzluk skandalına adı karışanların yargılanması için adım atılmak zorunda kalındı.

Haiti'de bardağı yeniden taşıran üçüncü bir gelişme ise Eylül 2019'da başlayan enerji krizi oldu. Kriz, Venezuela hükümeti tarafından Latin Amerika ve Karayip ülkelerine çok ucuz fiyatlar karışılığında yapılan petrol ve doğalgaz ihracatının, ABD emperyalizminin Venezuela'ya yönelik ambargosunun bir sonucu olarak engellenmesi ile başladı. Ayrıca, Haiti hükümetinin Venezuela'daki ABD güdümlü darbeyi desteklemesi ve Maduro hükümetini tanımadığı yönündeki açıklamaları da bunda etkili oldu.

Enerji krizinin bir sonucu olarak yüksek devalüasyon ve ücretlerin dondurulması, zaten çok ağır şartlar altında yaşamak zorunda olan emekçilerin sefaletini daha da derinleştirdi. Bütün bu gelişmeler, ülke nüfusunun yüzde 80'i için açlık anlamına geliyordu. Yaşanan bu son krizin sonuçlarına bağlı olarak ülke genelinde emekçilere yönelik çok kapsamlı saldırılar da beraberinde geldi. Örneğin toplu taşımacılar geçici olarak durduruldu. Tarım alanında yakıt eksikliğinden kaynaklı üretim krizi baş gösterdi. Gıda fiyatları fahis oranda arttı ve gıda temininde büyük sıkıntılar yaşanmaya başladı. Okullar geçici olarak kapatıldı. Sağlık hizmetleri verilemez hale geldi. Fabrikaların ve küçük işletmelerin kapılarına kilit vuruldu vb...

Ülkede yaşamı cehenneme çeviren bu saldırılara karşı emekçilerin tepkisi, tüm bunlardan sorumlu tutulan Başkan Jovenel Moïse'nin derhal istifası talebiyle yeniden sokaklara çıkmak oldu. Ancak eylemler, kısa süre içinde daha da radikalleşerek, "Her şeyi yıkacağız!" vb. sloganlarıyla sisteme yöneldi. Hükümetin ilk adımı sessizlikti. Bir ay sonra gelen diyalog çağrıları emekçiler tarafından reddedildi. Sonrasında göstericilere yönelik devlet terörü aşırı şiddet, işkence, keyfi tutuklamalar biçiminde acımasızca devam etti. Polisin yanı sıra, iktidar tarafından örgütlenen faşist çeteler de sokaklara salındılar. Dizginlerinden boşalan devlet terörünün sonucunda şimdiye kadar en az 77 emekçi öldürüldü.

Başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler ile IMF gibi emperyalist kuruluşlar, çürümüş Moïse iktidarını tüm suçlarına rağmen her anlamda desteklemeyi sürdürüyorlar. ABD Büyükelçiliği ve Dışişleri Bakanlığı, "Haiti krizinin" uluslararası tekellerin çıkarlarına zarar verdiği gerek-

çesiyle, direnen emekçilere karşı harekete geçti. ABD beslemesi paramiliter suç örgütleri eliyle son haftalarda direnişe saldırılar başladı. Uluslararası sermaye güçlerinin tüm bu saldırılarına rağmen emekçilerin süren direnişi sonucunda, Petro-Caribe anlaşması sürecinde zimmetine para geçirmekten sorumlu olanlara karşı davaların açılması kabul edildi.

Dünyanın birçok bölgesinde kesintisiz olarak devam eden halk hareketlerinden biri olan Haiti'deki direnişin kaderi, her yerde olduğu gibi, işçi sınıfının tutumuna bağlıdır. Bununla birlikte, kapitalist tekelin amansızca sürdürdüğü saldırılara karşı günümüzde gerçekleşen emekçi halk isyanları ve proleter kitle hareketlerinin, yalnızca gelmekte olan büyük sarsıntıların habercisi olduğuna da kuşku yoktur. Yer yer işçi sınıfının da ön planda olduğu bugünün sınıf ve kitle hareketleri dalgası, devrimci önderlik birikimine katkı yaparak ilerleyecek ve süreç er geç devrimci önderliğiyle buluşmuş proletaryanın tarihsel atılımına evrilecektir.

Paris'te itfaiyecilerden militan eylem

CGT ve UNSA üyesi itfaiyeciler dün Paris'te eylem gerçekleştirdi. Sendika bayrakları ve itfaiyeci üniformalarıyla gelen binlerce işçi emeklilik haklarına yönelik saldırıyı protesto etti.

İtfaiyeciler işlerinin zorluğuna dikkat çekmek için yanmaz kıyafet giyinmiş iki kişiyi ateşe verdiler. Emeklilik haklarına yönelik saldırının da kendilerini ateşe atanları hedef aldığını vurguladılar.

Republique Meydanı'nda toplanan binlerce itfaiyecinin yürüyüşüne polisin izin vermemesi üzerine çatışmalar yaşandı. İtfaiyeciler emeklilik yasasına karşı özgün kamu hizmeti verdikleri için greve çıkamazken mücadelenin parçası olduklarını eylemleriyle ortaya koydular.

Polis de bundan dolayı eylemin başından itibaren baskı ve tacizlerle tutu-

munu ortaya koydu. Yürüyüş başı polis kordonuyla tutuldu ve yürüyüş engellenmeye çalışıldı. İtfaiyecilerin buna karşılığysa polis barikatlarına yüklenmek oldu. Polisin saldırıları birçok yerde püskürtülürken eylem kararlılığı korundu. Polis göz yaşartıcı gaz bombaları, tazyikli su ve plastik mermilerle birçok noktada saldırırken itfaiyecilerin barikatlara yüklenildiği yerlerde göğüs göğüse mücadele verildi.

Polisin saldırıları sırasında LBD40 plastik mermisiyle yaralanan işçiler

oldu. TOMA'nın üzerine çıkıp oturan bir itfaiyecinin direkt kafasına nişan alınarak yaralanması üzerine öfke arttı. İtfaiyeciler, polisin çelik bariyerlerine yüklendi ve saldırıyı gerçekleştiren polis birliğiyle çatıştı. Bunun üzerine polis, ses ve gaz bombalarıyla saldırarak bölgeyi boşaltmaya çalışsa da uzun süre işçiler geri adım atmadı.

Zaman zaman bariyerler arasından polislerle temas sağlandı. Militan tutum karşısında polisin çaresiz kaldığı gözlemlendi. Polis eylem boyunca geri

çekilerek dengeyi korumaya çalıştı. Polis saldırılarında yere düşen işçilere çevredekiler hemen sahip çıkarken polis gözetim almaya cesaret edemedi. Kitlenin birlikte ve kararlı duruşu karşısında polis dağılırken küçük gruplar halinde kalan polis birlikleri itfaiyecilerden kaçmak zorunda kaldı. İşçilerin direngenliği ve barikata yüklenme cesareti polis saldırılarının altını boşalttı.

Polis terörü sırasında çekim yapan gazeteciler de hedef alındı. Ayağından yaralanan bir gazeteciye gönüllü sokak sağlıkçıları müdahale etti.

Eylem akşam saatlerinde polisin geri çekilmesinin ardından emeklilik yasasına karşı mücadelenin süreceği ve diğer eylemlere katılım çağrısıyla bitirildi.

8 Mart'a giderken...

Clara Zetkin ve 8 Mart'ın tarihsel devrimci mirası

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Dünyanın dört bir yanında kadınlar, baskılara, eşitsizliklere, sömürüye ve yok sayılmaya karşı alanlara çıkmaya hazırlanıyor. Dünya ölçeğinde emperyalist-kapitalizmin krizinin yarattığı sosyal sorunlara ve bunun bir boyutu olan kadınlar üzerindeki baskı ve eşitsizliklere karşı çıkan kadınların sayısı gün geçtikçe artıyor. Farklı gündemlerle alanları dolduran kadınlar, toplumsal mücadelede simgeleşmiş günlerden biri olan 8 Mart'ta da ülkemizde ve dünyada eylem alanlarında seslerini yükseltmeye hazırlanıyorlar.

Böylesi bir süreçte, işçi sınıfının, emekçilerin ve kadınların sembolleşmiş mücadele günlerinden biri olan 8 Mart'ta, tarihimize bir kez daha bakmak, geleceğe bu mirasın ışığında yürümek açısından önem taşıyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Clara Zetkin'in adıyla birlikte anılır. Gerek uluslararası alanda emekçi kadınların örgütlenmesi için ortaya koyduğu muazzam çaba, gerekse bunun bir parçası olarak 8 Mart'ın emekçi kadınlara armağan edilmesindeki özel rolü sebebiyle böyledir. 1910 yılında toplanan II. Enternasyonal'e bağlı Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda bizzat Clara Zetkin'in önerisiyle senede bir günün "Uluslararası Kadınlar Günü" olarak kutlanmasına karar verilir. Bu öneriyi yapan yaşamını emekçi kadınların özgürlüğüne adanmış sosyalist bir kadın lider, bu öneriyi onay verenler ise dönemin farklı ülkelerinin sosyalist partilerinin kadın temsilcileridir.

Clara Zetkin'in, senede bir günün Uluslararası Kadınlar Günü olarak anılması önergesinin gerisinde, işçi kadınların kapitalizme karşı verdiği mücadele ve bu uğurda ödediği bedeller vardır. Bugünün kaynağında ise, Amerika'daki kadın işçilerin çalışma saatlerinin düşürülmesi, eşit işe eşit ücret, insanca çalışma koşulları ve oy hakkı talepleri için yürüttüğü mücadeleler yatmaktadır. 1886 yılında "10 saatlik işgünü" talebi için verilen mücadelenin ardından 1886'da tekstil işçilerinin grevinde çıkan yangında çoğunluğu kadın olmak üzere 129 işçi katledilir. Yanı sıra vahşi kapitalizmin sömürü çarkları arasında ezilen kadın işçilerin, aynı dönemde gerçekleşen grev ve direnişleri de bu sürecin parçasıdır. 1834 yılında

"fabrika kızları" olarak bilinen ve Amerika Massachussets'te bulunan Lowell pamuk fabrikasında kadın işçiler tarafından gerçekleştirilen grevden 1909 yılında New York, Philadelphia ve Baltimore'da 600 gömlek fabrikasında çalışan ve yüzde 80'i kadın olan 20 bin gömlek işçisinin grevine kadar çok sayıda grev ve direniş söz konusudur. Bu mücadelelerde kadın işçiler belirgin bir yer tutarlar. Aynı şekilde farklı coğrafyalarda, kapitalizmin vahşi sömürüsüne karşı işçi sınıfının mücadelesi büyümekte ve sosyalist partiler bu sürecin daha ileriye taşınmasında özel bir rol oynamaktadırlar.

Özetle, 8 Mart'a kaynaklık eden, kapitalizmin yarattığı çifte baskı ve sömürüye karşı kadın işçilerin uluslararası mücadelesi ve ona bugünü armağan eden uluslararası sosyalist hareketin kararlılığıdır.

EMEKÇİ KADIN MÜCADELESİNİN TARİHSEL MİRASI

19. yüzyılın sonlarında kadın işçilerin somut talep ve istemlerine dayalı bir hareketlilik yaşanmaktaydı. Dönemin sosyalist partileri de, bu taleplerin elde edilmesi mücadelesini kadının ezilmişliğinin kökeninde yatan kapitalist sömürü düzeninin yıkılması hedefine bağlayarak hareket ediyorlardı.

Dolayısıyla Clara Zetkin şahsında dönemin sosyalist partileri, kadın sorununu ele alırken, Marksizm'den, onun devrimci yönteminden ve tarihsel devrimci mirasından besleniyorlardı.

Kadınların Marks'a çok şey borçlu olduğunu söyleyen Clara Zetkin, kadın sorununun doğru kavranmasında marksist yöntemin öğreticiliğini ve rehberliğini işaret etmekteydi:

"Kadın sorununu genel tarihsel gelişmenin akışı içinde, genel toplumsal bağlamlarda ışığında onun tarihsel olarak koşullanmışlığını ve haklılığını açıkça kavramayı, onun harekete geçirici ve taşıyıcı güçlerini bilmeyi, onun yöneldiği hedefleri, ortaya çıkan sorunların çözümünün ancak hangi koşullar altında bulunabileceğini bilmeyi ancak materyalist tarih görüşü olanaklı kılmıştır." (1)

Kadınların kurtuluşunun proletaryanın kurtuluş mücadelesine bağlı olduğunu da şu sözlerle ifade etmekteydi: *"Sosyalist toplum düzeniyle kadın sorununun tam çözümünü için vazgeçilmez toplumsal önkoşulları yaratabilecek olan ve yaratmak zorunda olan tek devrimci sınıf proletaryadır."* (2)

Marksizm tek başına kadının ezilmişliğinin nedenlerini ortaya koyan bir teori olarak kalmamıştır. Marksistler bu bakış çerçevesinde devrimci bir pratik de ortaya koymuşlardır.

1867 yılında toplanan I. Enternasyonal Kongresi'ne "kadın ve çocuk emeği" gündemiyle ilgili önergeyi sunan Marks'ın kendisidir. Azgın sömürü koşullarına rağmen kadınların üretim süreçlerine katılmasının ilerici bir gelişme olduğunun vurguladığı önergede, kadınlar için gece çalışması ile kadın sağ-

lığına uymayan işlerde çalıştırılmasının yasaklanması yer almaktadır. Marks, kadınların tam hak eşitliğini savunurken, I. Enternasyonal içinde kadın sorunu konusundaki her türlü dar görüşlülüğe karşı mücadele eder. Enternasyonal'in açıklama ve bildirimlerinde, yalnızca erkek işçilere değil, kadın işçilere de seslenir. Paris Komünü'nün eşsiz deneyiminin ardından ise, işçi sınıfının örgütlenmesi kapsamında kadın şubelerinin kurulmasını önerir.

En önemlisi de, kadın hareketini proletaryanın devrimci sınıf mücadelesine bağlayarak sağlam bir zemine oturtulması konusunda özel bir role sahiptir.

"Marks, on dokuzuncu yüzyılda toplumsal devrim ile kadınların ilerlemesi arasındaki, yukarıda alıntılanan ilişkiyi kabul eden ilk kişi değildi. Ütopyacı sosyalist Fourier ve onun feminist fikirdaşı Flora Tristan (1803-1844) gibi başkaları, bu kadarını onlarca yıl önce söylemişti. Üstelik kadın haklarının geliştirilmesinde, özellikle oy hakkının kazanılmasında aktif şekilde yer alan J. S. Mill gibi çağdaş küçük burjuva güçler ve rakipler de mevcuttu. Fakat sadece Marks, kadın haklarının gelişimine dair bir işçi sınıfı perspektifi için mücadeleye önderlik etti. İşçi ve kadın hareketleri arasında bağlantı kurulması gerektiğini ilk fark eden Tristan olsa da, Marks meseleye devrimci yaklaşımıyla benzersizdi. Geriye dönüp bakıldığında, onun yaklaşımının, hayata geçirilmesi yalnızca proletarya hareketini değil, yanı sıra gelişen kadın hareketini

de daha sağlam bir temele oturacak en uzak görüşlü yaklaşım olduğu -sonraki deneyimlerle de doğrulandığı gibi- açıkça görülür.” (3)

19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın başında, Almanya başta olmak üzere bir dizi ülkede kadınların sosyal ve medeni hakları için mücadele bizzat dönemin sosyalist partileri tarafından yürütülür. Almanya’da 1914 yılında SPD’nin ihanetine kadar, sosyal demokrat kadın hareketi belirgin bir yer tutar. Clara Zetkin’in yönetimindeki sosyal demokrat kadınların dergisi Die Gleichheit (Eşitlik) yüzbinlerce kadına ulaşır ve mücadelenin sürükleyicisi bir rol oynar. Yine Alman sosyal demokratlarının öncülüğünde 1907 yılında toplanan Enternasyonal Sosyalist Kadınlar Konferansı, “kadınlar için oy hakkı” temelinde bir çalışmanın adımlarını atar. 8 Mart’ın Uluslararası Kadınlar Günü olarak kabul edildiği 1910 yılındaki Sosyalist Kadınlar Konferansı, verilen bu mücadelenin daha da ivmelendirilmesini hedeflemektedir. Önergenin içeriği de bu mücadelenin hedefleriyle birlikte, kadınların temel sosyal ve medeni haklarının kazanılmasında sınıf hareketinin ve sosyalist partilerin rolüne işaret etmektedir:

“Tüm ülkelerin sosyalist kadınları, kendi ülkelerinin proletaryasının sınıf bilinçli, siyasi ve sendikal örgütlerinin mutabakatıyla, her yıl bir Kadınlar Günü düzenleyecektir. Bugünün öncelikli amacı, kadınların oy hakkını kazanmalarını desteklemek olmalıdır. Kadınlara oy hakkı talebi, sosyalist ilkelerin kadın sorununun bütününe yaklaşımıyla bağlantılı olarak ele alınmalıdır. Kadınlar Günü, enternasyonal nitelikte olmalı ve özenle hazırlanmalıdır. Klara Zetkin, Kate Duncker ve yoldaşları, 27 Ağustos 1910” (4)

Kadınlar için oy hakkı talebi başta olmak üzere, emekçi kadınların sosyal ve siyasi talepleri uğruna mücadele ivmelenecek devam eder. Almanya’da yarım milyondan fazla kadının katıldığı eylem ve etkinlikler gerçekleşir. Bu mücadelenin bir parçası olarak Uluslararası Kadınlar Günü, ilk olarak 19 Mart 1911 yılında bir dizi ülkede kutlanır. Birleşik Devletler, İsviçre, Danimarka ve Avusturya gibi ülkeler tarih olarak 8 Mart’ı seçerler. Kuşkusuz bugünün tarihinin 8 Mart olarak kalıcılığında en büyük rol, Ekim Devrimi’nin de başlangıç adımı olan Rusya’daki kadın işçilerin Uluslararası Kadınlar Günü gösterisidir.

CLARA ZETKİN VE BURJUVA KADIN HAREKETİ

Uluslararası işçi hareketinin geliştiği dönemde, Avrupa’da ve Amerika’da burjuva kadın hareketinin varlığından söz etmek mümkün. Kadınların siyasi hak

eşitliği talebinin bile güdük bir şekilde savunulduğu, dahası sınıfsal bir tutumla sadece mülk sahibi kadınlar için seçme ve seçilme hakkının talep edildiği bir harekettir bu. Clara Zetkin ve dönemin sosyalist kadın hareketi bu nedenle burjuva kadın hareketine açık ve net tutum alırlar. Clara Zetkin, “Burjuva feminizmi ile proleter kadınların hareketi, özünde birbirinden farklı iki toplumsal harekettir.” der ve kadınların “büyük kız kardeşliği” yalanına sert bir şekilde vurur. Burjuva kadın hareketinin, bir bütün olarak kadın cinsinin çıkarlarını savunamayacağını, proleter kadın ile burjuva kadının mücadelesinin ortak olamayacağını şu sözlerle ifade eder:

“Kadın hakları savunucuları tam toplumsal, insansal özgürlük veya kölelik için belirleyici olguyu, yani kapitalist üretim biçimi üzerinde yükselen burjuva toplumunun burjuvazi ve proletarya arasındaki aşılmaz sınıf zıtlığıyla, bir yanda sömüren ve hükmeden, diğer yanda sömürülen ve hükmedilen şeklinde bölündüğünü görmüyorlar veya görmek istemiyorlar. Kadının durumu ve yaşam biçimi için son tahlilde belirleyici olan onun şu ya da bu sınıfa mensup olmasıdır, yoksa erkeğin üstünlüğü ve ayrıcalıklılığı yararına şu ya da bu ölçüde haktan yoksun olan veya ezilenlerin cinsiyet birliği değildir. Dolayısıyla burjuva kadın hareketi, kurtuluş özlemi çeken tüm kadınların çıkarlarının temsilcisi, onların öncüsü değildir. O, bir burjuva sınıf hareketidir ve öyle kalacaktır. O, burjuvazinin feodal toplumun egemen ve yönetici tabakalarını alaşağı ettiği ve burjuvazinin egemen siyasi iktidara yükseldiği kurtuluş mücadelesinin son filizidir.” (5)

KOMÜNİST ENTERNASYONAL VE PROLETER KADIN HAREKETİ

Sosyal demokrat kadın hareketi de I. Dünya Savaşı’nın başlamasının ardından,

SPD’nin ihaneti ile birlikte çöküş yaşadı.

Ancak, savaşın yıkımının ardından Rusya proletaryasının muazzam ayağa kalkışı, toplumsal devrimler çağını da başlatıyordu. Rusya’da ki bu sarsıcı ayağa kalkış, yoksul köylülüğün ve kadınların kurtuluşunu da müjdeliyordu.

25 Şubat’ta (8 Mart) ekmek ve barış talepleriyle sokakları dolduran kadın işçiler, emekçi kadınlar gününün 8 Mart olarak kutlanmasını bu büyük eylemle tarihe yazdıkları gibi, Rusya’daki devrimin fitilini ateşleyen bir rol oynadılar.

Kadın-erkek proleterler ve yoksul köylüler muzaffer Ekim Devrimi’yle birlikte, yeni bir toplumsal mücadeleler döneminin önünü açtılar. Bu sürecin ürünü olarak kurulan III. Enternasyonal, devrimci çalkantıları yeni devrimlere taşımak hedefi ve misyonuyla davranıyordu.

İlk kongresinden itibaren kadın sorununu gündemine alan III. Enternasyonal, ikinci kongresinde kadın konferansı gerçekleştirir. III. Kongre’ye ise kadın sorunu hakkında tez sunulur. Tezde, kadınların genel çıkarları, proletaryanın çıkarlarının bir parçası olarak ifade edilir. Kongre kadın çalışmasına dair bir program ortaya koyar. Rusya’da sosyalizmin kadın kitlelerine dayanarak inşasını, kapitalist ülkelerde ise devrim hedefine bağlı olarak kadın işçi kitlelerinin örgütlenmesini esas alır.

“Komintern’in kadın çalışmasına tecrübeli devrimci Clara Zetkin önderlik ediyordu. Zetkin, merkezi Moskova’da olan Uluslararası Kadın Sekretaryası’nın başındaydı. Bölgesel örgütler oluşturuldu ve her parti buna uygun kadın komisyonları kurdu. Proletarya nerede bir mücadele veriyorsa, komünist kadınlar en ön safta yer alıyordu.” (6)

1921’de Moskova’da düzenlenen III. Uluslararası Kadınlar Konferansı’nda ise, öncesinde değişik tarihlerde gerçekleştirilen Uluslararası Kadınlar Günü’nün 8

Mart’ta kutlanması kararlaştırılır. O tarihten bugüne 8 Mart, dünya ölçeğinde Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmaktadır.

8 MART’IN TARİHSEL ONURU SINIF MÜCADELESİNE VE SOSYALİZME AİTTİR!

Burjuvazi, işçi sınıfına ait pek çok değer gibi 8 Mart’ın da içini boşaltmak için çaba harcamakta, tarihsel ve sınıfsal özünden kopartarak onu bir karnavala dönüştürmeye çalışmaktadır. Devrimci mirası yok sayarak, 8 Mart’ın ilanını Birleşmiş Milletler’in 1977’te aldığı karara dayandırmaktadır.

Ancak tüm bu çabalar boşunadır.

“Özetle 8 Mart, tümüyle sosyalizmin ve işçi hareketinin topluma kazanımıdır. Bugünün ikiyüzlü burjuva toplumu kadın haklarını yılda bir kez bile olsun hatırlamak ihtiyacı duyuyorsa, ikiyüzlülüğünü bir de bu vesileyle sergilemek yoluna gitmek zorunda kalıyorsa, Türkiye’deki rejim temsilcileri yılda bir kez olsun 8 Mart’ı vesile ederek kadın hakları üzerine bir şeyler söylemek yoluna gidiyorlarsa, tüm bunlar tam da sosyalizmin ve emekçi hareketinin tarihsel mücadelesi sayesinde.” (7)

(1) Kadınlar Marx’a ne borçludur, Clara Zetkin, Kadın Sorunu Üzerine Yazılar, s.148

(2) Kadınlar Marx’a ne borçludur, Clara Zetkin, Kadın Sorunu Üzerine Yazılar, s.150

(3) Demokrasi savaşçıları olarak Marks ve Engels, August H. Nimtz, s.290

(4) Clara Zetkin- Seçme yazılar, Derleyen: Philip S. Foner, Notabene Yayınları, s.145

(5) Burjuva Kadın Hareketi Üzerine, Clara Zetkin, Kadın Sorunu Üzerine Yazılar, s.101

(6) 3 Enternasyonal’in Tarihi, William Z. Foster, s.475

(7) 8 Mart ve burjuva toplumunda kadın hakları, H. Fırat, Kızıl Bayrak/ 2 Mart 2018

Dünyada yeni dönem gençlik hareketi

6-7 Aralık 2019'da İstanbul'da düzenlenen Eğitim Hakkı Çalıştayı'nda Revulation Jugendbund (RJ) adına yapılan sunumdur...

Sevgili yoldaşlar,

Bugün burada sizlerle bir arada olmaktan, "Özgürlüğümüz ve Geleceğimiz İçin Eğitim Hakkı Çalıştayı" gibi anlamlı bir etkinlikte buluşmaktan, Avrupa DGB olarak onur duyuyoruz. Sizleri Avrupa DGB'den yoldaşlar adına içten devrimci duygularla selamlıyorum.

Bildiğiniz gibi dünyadaki insan nüfusunun yüzde 40'ı 24 yaş altında. Bu gençlerin çoğu istikrarsız çalışma koşullarının ve reform adı altında neoliberal saldırıların getirdiği sosyal kısıtlamalarla yetiştirdi. Bu yüzden şu an Şili'de eylemciler tarafından atılan, "Konu 30 peso değil, konu son 30 senemiz" sloganı, günümüz dünyasındaki gençlik hareketinin en iyi ifadesidir. O gençler mevcut iktidarlara borçlu olmadıklarını biliyorlar. Tersinden, iktidar sahipleri eylemci gençlere borçlandıklarını farkındalar. Nitekim iktidar sahipleri egemenliklerini gerekçelendirmekte artık zorlanıyorlar.

Ayrıca krizlerin damga vurduğu yıllar içinde, sosyal yıkım politikalarının yanı sıra gerici ve faşist yönetimler iş başına getirildiler. ABD'de Donald Trump, Brezilya'da Jair Bolsonaro gibi politikacılar devlet başkanı oldular. Avrupa'nın birçok ülkesinde faşizm ve sağcılık yeniden yükseliş yaşıyor. Şimdiki kitle hareketlerini bu otoriter dalgaya karşı bir hamle olarak da nitelendirebiliriz.

Bugün ise, 2008 yılında yaşanan mali-ekonomik kriz sonrası dönemin yıkıcı sonuçlarına katlanmak zorunda bırakılan ve 'seçeneksizlik' parolası ile yetişen gençlik sokakları dolduruyor ve o krize neden olanlara meydan okuyor. 2008 yılından sonra görülen kitle hareketlerinin, örneğin 'Arap baharı' veya 'Gezi'nin şimdikilerinden farklı oldukları söylenebilir. Dünyanın dört bir yanında gerçekleşen hareketler öncelikle göre daha şiddetli veya eylemci profili çok daha genç. Fakat eğitilmiş öğrenciler, yoksul işçiler veya sistem içinde kaybolmuş, ne meslek eğitimi görebilen ne de üniversiteye gidebilmiş, kısacası perspektifsiz, işsiz gençlik şimdiki hareketlerde daha fazla yer alıyor.

Eylemlere yol açan olaylar veya nedenler her ne kadar farklı görünse de dünyadaki hareketler artık ortak bir alanda buluşabiliyorlar. Birbirleriyle fikir alışverişinde, dayanışmada ve iletişimde bulunabiliyorlar. Sosyal medya bunu artık olanaklı kılıyor ve eylemciler bundan faydalanıp, örneğin stratejilerini paylaşıyorlar. Bu yüzden gençlik hareketleri dünyayı sarmış durumda. Güney Amerika'da Şili ve Ekvador, Uzak Asya'da Hong Kong, Endonezya ve Hindistan, Ortadoğu'da Irak ve Lübnan, Afrika'da Sudan ve Cezayir, Avrupa'da Almanya ve Fransa... Tüm kıtalarda gençlik hesap sormak için ayaklanıyor.

Söz konusu ülkelerde sokaklara çıkan gençliğin talepleri hemen hemen aynıdır. Tüm ülkelerde gençlik eğitim hakkı için, eğitim sisteminde yenilikler için, iş ve çalışma koşullarının düzelmesi için; kısacası gelecek belirsizliğine karşı sokaklara çıktı. Bunun dışında kalan Almanya'dır. Ekonomisi güçlü olan Almanya henüz bir sosyal sarsıntı yaşamamaktadır. Almanya'daki gençliği sokaklara çıkaran ise iklim değişimidir.

Gençliği sokaklara döken olay veya gelişmeler farklılık gösterebilir de özünde burjuva düzenin açmazlarına ve kitlelerde biriken tepkiye ayna tutuyor. Örneğin Şili ve Ekvador'da toplu taşımaya gelen zam bardağı taşıran son damla oldu. Endonezya'da kürtaj, evlilik dışında cinselliğin suç olması gibi yasal düzenlemeler

eylemlere yol açtı. Bu gibi bir vesilenin olmadığı tek ülke Irak'tır. Irak'ta eylemlerin patlak vermesini tetikleyen özel bir olay yaşanmadı. Irak halkı yıllar içinde biriken öfkeyle sokaklara çıktı. Kitlelerin öfkesi Başbakan Abdülmehdi'ye, onun etrafında yer alan elit kesime ve onlara hizmet eden siyasete yöneliktir. Irak'ta halkın beşte biri sefalet içinde yaşıyor ve gençler arasındaki işsizlik oranı yüzde 25'i buluyor.

Tüm ülkelerdeki hareketlerin ortak noktalarından biri, gençliğin örgütlenmek için sosyal medyayı kullanmasıdır. Bir diğeri gençlik kitlelerinin meydanlarda öfkelerini polis ve silahlı kuvvetlere yöneltmeleridir. Onun dışında, örneğin Şili'de, gençlik genel olarak üniversitelerde, okullarda ve öğrenci konseylerinde grev ve eylemlere çağrıda bulunuyor. Bilhassa Endonezya ve Hindistan da bu konuda öne çıkıyor.

Endonezya'da Öğrenci Birliği eylemlerin başını çekiyor ve politik talepler ileri sürüyor. Talepler arasında Endonezya'nın demokratikleşmesi, tutuklu eylemcilerin serbest bırakılması ve işçiyi koruyan yasaların yenilenmesi var. Eylemlerin düzenlenmesi için kısa süre içerisinde üniversite öğrenci konseyleri, aktif halk ittifakı ve yüksek eğitim öğrencilerinin yönetim kurulu oluştu. Örneğin militarizme son verilmesi gibi talepler birlikte hazırlandı. Endonezya'da protestoların örgütlenmesi üniversite-

lerde ve okullarda gerçekleşiyor. Diğer ülkelerde buna benzer örgütlenme fazla görülmezken, sosyal medya daha yoğun kullanılıyor. Bu yüzden Endonezya'daki işçi ve öğrenci önderliği, geçen yüzyılın hareketleriyle kıyaslanabilir.

Hindistan'da işçilerin grevine yürüyüşler ve gösterilerle destek veren üniversiteli öğrenciler oldu. Bilhassa Yeni Delhi'deki Nehru Üniversitesi'nde, komünist partinin öğrenci kolu "All India Students Association"ın bir bölümü olarak bilinen 'Üniversite Öğrenci Birliği', eylemler düzenleyerek, iki günlük greve destek çıktı.

Farklı yöntemlerle daha düzenli bir eylem yaratan hareket, Almanya'da şu anda hemen hemen her şehirde var olan Fridays for Future oldu. FFF grupları buldukları alanlarda okul grevleri düzenliyorlar. Çoğu yerelde herkese açık olan genel kurullar yapılıyor ve bu kurullarda grev ve yürüyüşlere dair konuşmalar için zemin oluşuyor. Kurullarda çalışma grupları bir araya gelip, örneğin sosyal medya için fikir alışverişinde bulunabiliyorlar. Bunun dışında federal düzeyde harekete yön vermek amacı taşıyan ve medyada öne çıkarılan bir grup var. Bu gruptaki çoğu gençler Yeşiller Partisi'ne üyedir. Fakat federal düzeyde öne çıkan bu kişiler demokratik bir şekilde orada bulunuyor değil.

Son dönem kitle hareketlerinin bir diğer önemli özelliği, tüm ülkelerde sen-

dikaların eylem ve genel grevlere çağrı yapmaları ve eylemlere dahil olmalarıdır. Bu açıdan Hong Kong bir istisnadır. Diğer ülkelerde az gelirli çalışanlar ve işçiler sokaklara çıkarken, Hong Kong'da eylemci profilini yüksek eğitim alan, iletişim, bilgisayar bilimi veya mali sektörde çalışan gençler oluşturmaktadır.

Tüm ülkelerde işçi sınıfını temsil etmek isteyen partiler bulunuyor. Çoğu ülkelerde komünist olmak iddialı partiler eylemlere destek verdiler. Fakat bu partiler hiçbir ülkede eylemlere yön verememektedir.

Şili'de Komünist Parti (CP), sol grupları buluşturan politik koalisyon çatısı Frente Amplio altında, genel grev çağrısında bulundu. Bu güçleri sosyal demokrat veya sol reformist olarak nitelendirebiliriz. Bunun dışında protestolara emekçilerin katkısını troçkist olan Devrimci İşçi Partisi (PTR) sağlamaktadır.

Irak'ta şu an işçi önderliği görülmemektedir veya herhangi bir başka grubun yönetiminden söz edilemiyor. Eylemler akademisyenler, üniversite mezunları ve gençlerden oluşan koordinasyon komiteleri üzerinden örgütleniyor.

Dünyadaki kitle hareketleri militan-kitlesele-inatçı bir duruş sergiliyorlar. Meşruluğundan gelen güce dair bir farkındalık da söz konusudur. Emperyalist planlara payanda olmama konusunda da ciddi bir hassasiyet sergileniyor. Tüm bu olumlu özelliklerine rağmen, devrimci önderlik-devrimci program alanındaki temel zaafın verili koşullarda aşılması zor görünüyor. Bu temel zaafa rağmen emekçi kitleler etnik-dinsel-mezhepsel ayrımları mücadele alanlarında aşabiliyor. Veriler, halk hareketlerinin emperyalist planların girdabına kapılmama konusunda sağlam bir duruş sergileyebilecek potansiyeller taşıdıklarına işaret ediyor.

Sudan'da Komünist Partisi ile diğer ilerici örgütler kitle hareketine önderlik ettiler. Devrimci çizgide olmasa da hareketi belli hedeflere yönlendirebildiler. Emekçi kitlelerin, gençliğin, kadınların militan duruşu dinci-dikta rejimi yıkmaya da kayda değer tavizler vermeye zorladı.

Cezayir'de de halk hareketi belli düzeyde örgütlü görünüyor. Israrı, özgüveni, kararlılığı taban örgütlülüğünün yaratılmasına olanak sağlıyor. Buna rağmen devrimci-siyasal önderlik alanındaki boşluk henüz aşılabilmiş değil. Anti-emperyalist mücadelenin hafızalarda tazeliğini koruması, bu ülkeye müdahale girişimlerinin etkili olmasını zorlaştırıyor.

Fransa'da eylemcilerin talepleri her ne kadar ilerici olsa da solcu bir önderlik görülmemektedir. Sağcı güçler eylemciler arasına katılınca ilk başta Devrimci İşçi Sendikası bu eylemlere karşı mesafeli

durdu. Fakat daha sonra Komünist Parti, Yeni Antikapitalist Parti ve Sol Parti bu hareketi destekledi. Sarı Yeleklielerin zaafı ise ortak bir önderliğin var olmamasıdır. Şu an sadece yerel grupların buluşma noktaları eylemcileri bir araya topluyor.

Almanya'da ise solcu gruplar gençliğin iklim hareketine karşı mesafeli duruyorlar. FFF hareketini "küçük-burjuva", "zengin ve eğitilmiş çocukların zevkini giderme alanı" olarak gören ve küçümseyen Almanya'daki sol, FFF hareketinin içinde çok nadir bulunuyor veya hiç yer almıyor. Bu yüzden antikapitalist bakış açısı bu esnek harekete yön veremiyor. Solun sorunlarından birisi ise ilk defa politik olan ve devrim kavramını ilk defa duyan gençlere yaklaşma tarzıdır. Kulaklara radikal gelen söylemlerle yaklaşım gençlerin onlara kucak açmalarını bekliyorlar. Gerçek şu ki ilk defa o yoz Alman topraklarında böyle bir gençlik hareketi oluşup yankı yaratıyor. Almanya solu durumu iyice gözlemlemek ve ona göre hareket etmek yerine geri durup, oradaki potansiyeli hiçe sayarak, kendi yağında kavrulmayı tercih ediyor.

Dünya çapında gençliğin başı çektiği hareketler, çok yönlü bir bunalım içinde debelenen kapitalizme bir tepkiyi ifade ediyor. Zaman zaman yaşanan bir olayın tetiklediği bu protestolar gençliğin toplumsal dinamizmine ışık tutuyor. Meydana gelen isyanlar uzun vadeli olmayan talepler öne çıkarıyorlar ama aynı zamanda halkın gücünü açığa çıkarıp şiddetli olaylara neden oluyorlar. Bu eylemler, mevcut düzeni yıkmayı değil, baskı altına almayı hedefliyor. Eylemlerin örgütlenmesinde çoğu zaman aksaklıklar yaşanıyor. Sosyal medya her ne kadar faydalı olsa da isyanların bireyleşmesine neden oluyor. Çoğu çağrılar dünyada yankı yaratıyor ama aynı zamanda ne yön verici siyasal tartışmalara ne de asil örgütlenmeye yer bırakıyor. Bu şekilde isyanların devrim yolunda ilerlemesi engellendiği gibi, işçi sınıfının da üretim alanlarında örgütlenmesinin önüne çıkıyor. Eylemlere katılan işçiler meydanlarda toplansalar da aslında henüz verili toplumlardaki tarihi misyonlarının ve konularının bilincinde değiller.

Komünist Manifesto'da Marx "Avrupa'da bir heyula dolaşüyor" diyor, işçi hareketini ve gelişecek süreci ön görerek. Şimdi kapitalizmin krizinin bedelini ödeyen emekçiler Güney Amerika'da, Asya ve Ortadoğu'da ayakta. Elbette ki tarih, salt reform isteklerini aşacak bir "heyula"nın tüm dünyayı kasıp kavuracağı devrimler dönemine de tanıklık edecektir.

Gençlik gelecektir, gelecek her yerde sosyalizme aittir!

Gençliğe geleceksizlik ve gericilik dayatılıyor!

Eğitim sistemi sermayenin istekleri doğrultusunda şekillendiriliyor. AKP'nin iktidar olduğu son 18 yıl içerisinde ise eğitim her gün yeni bir değişikliğe maruz kalıyor. Sınav sistemlerinden, derslerin işlenişine kadar bütün düzenlemeler sermayenin ve iktidarın yaratmak istediği insan modeline göre şekilleniyor. Bu duruma karşı çıkan en ufak sese tahammülü olmayanlar bütün baskı ve zorbalık aygıtlarını kullanmaktan geri durmuyor.

Geçtiğimiz hafta MEB iki ayrı konu ile gündemde yer edindi. İlki, Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un Liseye Geçiş Sınavı ile ilgili yaptığı açıklamaydı. Bu açıklamada Bakan, hayalinin "sınavsız bir eğitim modeli" olduğundan ve okulların imkân farklarının çok olmasından bahsetti. Sınavsız eğitim modelini ise okul imkanlarının eşitsizliğinden kaynaklı bir anda hayata geçiremeyeceklerini söyledi. Ayrıca Bakan, eğitimin bir parti eğitimi değil milli bir eğitim olduğunu da vurguladı konuşmasında. Bu açıklama, bu zamana kadar yapılmış en iki yüzlüce açıklamalardan birisiydi. Zira, bu açıklamayı yapan kişi, eğitimi bu denli niteliksiz ve dinci-gerici hale getiren kurumun başındaki isimdir. Sorunları sanki kendilerinin dışındaymış gibi tartışmaları ise tamamen algı yaratmaya yöneliktir. Özel kurumlara teşvikler verip imam hatipler haricinde var olan hiçbir devlet okuluna doğru düzen bütçe ayırmayanlar, devlet okullarında dahi "özel sınıf" adı altında paralı eğitimi yaygınlaştıranlar, eğitimdeki imkân farklılığından yakınıyor!

Geçtiğimiz hafta tartışılan bir diğer mesele ise, MEB'in Psikososyal önleyici destek programı için hazırlanmış olduğu kitaptaki görsellerdi. Verilen görselli ör-

neklerde iki annenin arasında farklılıklar anlatılıyordu. Kitapta başı açık olan annenin cinsel istismar, çocuğa şiddet gibi davranışlar içerisinde olduğu, başı kapalı olan annenin ise iyi davranışlar sergilediği görsellerle anlatılıyor. MEB'in bu yolla bir kez daha algı operasyonu yaptığı gözler önüne serildi. Sanki en başta denetleyen ve onaylayan kendileri değilmiş gibi, MEB gelen tepkilerin ardından kitap hakkında inceleme başlattığını açıkladı. Bu kitapçık ile neleri amaçladıklarını biliyoruz. Toplumda başı açık ya da kapalı olmak üzerinden biçimsel ayrışma yaratanlar, bu ayrışmaların nimetlerinden faydalanıyorlar. Gerçekte mesele bir insanın kapalı ya da açık olması meselesi değildir. Bu tartışmaya sıkışmak onların istediği kutuplaşmayı beslemektedir. Mesele, çocuklar üzerinde nasıl bir bilinç altı yaratmak istemeleridir. Ayrıca onların örgütlediği dinci-gerici kurumlarda nelerin yaşandığını da unutmamak. Ensar Vakfı'nda 40 çocuğa cinsel istismarda bulunan da, Aladağ yurdunda 11 çocuğun yaşamını yitirilmesinin sorumlusu da bu bakış açısı ile hareket edenlerin kendisidir.

Özetle, AKP iktidarı elindeki tüm imkanları seferber ederek, okullarda dağıttığı en ufak bir kitapçıktan yaptığı açıklamalara kadar dindar bir nesil yaratmanın hayali ile hareket ediyor. Sanki ülkeyi 18 yıldır onlar yönetmiyorlarmış gibi davranıyorlar. Tamamen toplum üzerinde bir algı yaratmak istiyorlar. Onlar bu algı operasyonlarını yapmaya devam etsinler. Bizler bu algıyı yıkmak için bulunduğumuz her alanda mücadeleyi büyütecek, gerici uygulamalarını teşhir etmeye devam edeceğiz.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

Devrim Okulları'nın ardından...

Eğitim haktır, geleceğine sahip çık!

Eğitim dönemi ara tatile girdi, bizler "mücadelenin tatili olmaz" dedik ve Devrim Okulları'nda bir araya geldik. Tartışmalarımız, sunumlarımız, şiirlerimiz, türkülerimizle önümüzdeki süreci hep beraber planladık. İstanbul ve Ankara'da gerçekleştirdiğimiz Devrim Okulları'nda yeni kararlar aldık.

LİSELİLERİN SESİ YÜKSELİYOR!

Eğitim sisteminin yaşadığı kaos bizleri derinden etkiliyor. Devrim Okulları'mızda yaptığımız tartışmalarda bir kez daha gördük ki; Türkiye'de eğitim sistemi çökmek üzere. Elbette bu çöküş tek başına eğitim alanı ile ilgili değil. Sistem bir bütün olarak çürümektedir. Bu nedenle dünyanın her yerinde gençlik geleceği, gezegeni için sokaklarda. Geçtiğimiz günlerde gençliğin gelecek algısına ilişkin bir rapor yayınlandı. Araştırmaya katılan Her 10 gençten 9'u, dünyayı daha iyi bir yer haline getirme konusunda sorumlulukları olduğunu hissediyor. Bu araştırma bile gençliğin önümüzdeki dönem yine alanlarda olacağını göstermektedir. DLB, dünyayı değiştirme sorumluluğu hissetmeden ancak henüz harekete geçmemiş gençliğe ulaşmayı bir sorumluluk olarak önüne almıştır. Bunun için Liselilerin Sesi her zamankinden daha yüksek çıkmak durumundadır.

EĞİTİM HAKTIR. GELECEĞİNE SAHİP ÇIK!

Paralı eğitim uygulamaları ile, özel eğitime ayrılan bütçelerle eğitim hakkımız gasp edilmektedir. Giderek dinsel-eleşen eğitim sistemi "kindar ve dindar bir nesil" yaratmak hedefiyle hareket etmektedir. Okullarımızda var olan alt yapı eksiklikleri nedeniyle artık eğitim alamayacak hale getirildik.

Milli Eğitim Bakanı bir konuşmasında "sınavsız eğitim" den söz etti. Eğitim sistemini yapboza dönüştürenler bizleri kandırmaya çalışıyorlar. Sınavsız eğitim için buna uygun bir eğitim sistemi ve toplumsal yapı gerekir. Fakat içinde yaşadığımız toplumsal sistem bu gerçeklikten çok uzaktır.

Her yönüyle bizleri karanlığa mahkûm etmek isteyenler geleceğimize de göz koyuyor. Tam da bu nedenle ikinci dönem eğitim hakkımıza ve geleceğimize sahip çıkma çağrımızı yaygınlaştıracamız. Elemeci, piyasacı, anti- bilimsel eğitim uygulamalarının karşısında eğitimin bir hak olduğunu haykıracağız.

DEPREM DEĞİL, KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR!

Elazığ Depremi bir kez daha göstermiştir ki, rant ve talan düzeni yıkılmaya mahkumdur. Elazığ'da gerçekleşen

deprem sonrası bu ülkenin tek adamı "depremi durduramayız ya" dedi. Evet deprem durdurulamaz ancak önlem alınabilir, eğitim verilebilir ve afetin yıkıcı etkisi azaltılabilir. Bundan kaynaklı deprem bir doğa olayı olarak zarar verebilir ancak kapitalizm öldürür.

Devrimci Liseliler Birliği olarak yaşanan deprem sonrası depremedelerle dayanışmayı önemsiyoruz. Elimizden ne geliyorsa bunu yapacağız. Aynı zamanda hesap sormaktan, devlete sorumluluklarını hatırlatmaktan geri durmayacağız. Toplanan deprem vergilerini hasır altı edenlerden, rant ve talan politikalarını hayata geçirenlerden hesap sormak için adımlarımızı daha güçlü atacağız.

KANAL İSTANBUL'A GEÇİT YOK!

Kanal İstanbul projesi bir rant ve talan projesidir. Devrimci Liseliler Birliği bu saldırı projesi karşısında liselileri bir taraf haline getirmek için çalışmalarını sürdürecektir. Bu kapsamda 9 Şubat'ta İstanbul'da gerçekleştireceğimiz etkinlikle "Geleceğimize sahip çıkıyoruz. Kanal İstanbul'a geçit yok!" diyeceğiz.

Kanal İstanbul saldırı projesi sadece İstanbul'u ilgilendirmemektedir. Bundan kaynaklı olduğumuz tüm alanlarda "Kanal İstanbul'a geçit yok" çağrımızı yaygınlaştıracamız.

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

"Dünyanın daha iyi bir yer haline gelmesi gerekiyor"

Dünya Eğitimde Yenilik Zirvesi (WISE) tarafından "Uluslararası Eğitim Günü" vesilesiyle "Gençlerin Eğitimleri ve 2020'de Gelecek Konusunda Algısı" başlıklı bir araştırma gerçekleştirildi.

WISE araştırmasına öre gençleri en çok ilgilendiren zorluk "yoksulluk ve sosyal eşitsizlik", ardından "iklim ve çevre", sonrasında ise "istihdama erişim" geliyor.

Araştırma 20 ülkede, 16-25 yaş aralığında 9 bin 509 gencin katılımı ile yapıldı. Araştırmaya göre gençlerin %87'si, gezegeni daha iyi bir yer haline getirme sorumluluğu olduğunu düşünüyor. Eğitim sistemlerinin istekleri ile uyumsuz olduğunu ifade ediyorlar. Araştırmaya katılanların yarısı kendini dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için harekete geçmeye hazır hissediyor; %48'i büyük toplumsal konuları anlamaya hazır olduklarını hissediyor.

Gençler toplumsal zorlukları anlamak veya çözmek için harekete geçmeye hazır hissetmemelerine rağmen, araştırmaya küresel boyutta katılan gençlerin yüzde 82'si ve Türkiye'de gençlerinin yüzde 81'i gelecekleri hakkında "biraz" veya "çok" iyimser olduklarını söylüyor. Bu oran, düşük gelirli hane halklarından gençler için yüzde 68'e, orta gelirli hane halklarında yüzde 84'e varıyor.

Öğrenciler polis tacizini protesto etti

Ankara'da aileleri polis tarafından aranan Öğrenci Kolektifi ve Üniversiteli Kadın Kolektifi üyeleri İHD Ankara Şubesi'nde polis tacizlerini protesto etti.

Basın toplantısında ilk söz alan Üniversiteli Kadın Kolektifi üyesi Zeynep Kurt, beş arkadaşlarının ailelerinin kendini Haluk ismiyle tanıtan polis tarafından arandığını aktardı. Polisin, ailelere çocuklarının "terör örgütü"yle bağlantılı olduğu gibi yalanlar söylediğini belirten Kurt "Gençlik hareketi tarih boyunca bu baskılara boyun eğmediği gibi bugün de bu şekilde yıldırılmayacaktır" dedi.

Sağlık alanında derinleşen yıkım...

Parasız ve nitelikli sağlık hizmetleri için de sosyalizm!

Kapitalizm doğası gereği her alanda "kâr, daha çok kâr"ı hedefler. Bu uğurda hiçbir sınır tanımaz. Yağma ve talan saldırıları ile dünyadaki tüm kaynakları tüketir, doğayı ve insanı yıkıma uğratar. Kâr etme imkânı bulabildiği her alana uzanır. Bu çerçevede insan sağlığı da kâr etmenin bir aracına dönüştürülmüştür.

Sağlık alanında yaşanan sorunların gerisinde kapitalizmin dayattığı koşullar yatmaktadır. Toplumun sağlığını, kapitalist üretim ilişkileri, daha çok kâr endekli sömürü sistemi bozmaktadır. Bilimsel sosyalizmin kurucularından Engels, İngiltere'de *Emekçi Sınıfların Durumu* adlı yapıtında, sağlık sorununun, etrafında barakaların kurulduğu fabrikalarda dayatılan sömürüden, bunun ürünü yoksulluk ve sefaletten kaynaklandığını göstermiştir.

Kapitalist sistem sağlık sorununu her geçen gün daha da derinleştirmektedir. Bir avuç azınlığın toplumun çoğunluğuna uyguladığı zor ve baskıyla ayakta duran bu sistem, sağlığı hak olmaktan çıkarıp para karşılığında alınıp satılan bir hizmete dönüştürmüştür. Sağlık, büyük kârların döndüğü bir "sektör" halini almıştır.

Kapitalizmde, ağır sömürü ve çalışma koşulları, işsizlik, her geçen gün boyutlanan ekonomik, sosyal, siyasal saldırılar sonucu insanların fiziksel ve ruhsal sağlığı sürekli daha kötüye gitmektedir. Ama bu sistemde bu kadarı "daha çok kâr" için yeterli değildir.

Kapitalizm "tedavi" adı altında açtığı pazarla da saldırıyı büyütür. Ya kendi eliyle hastalıklar yaratır ya da propaganda gücüyle hastalık var algısı yaratır. Bunun üzerinden satılacak olan sağlık hizmetidir, ilaçtır, tıbbi cihazdır. Ürünleri oluşturmak da yetmez, onları müşteriye (hastaya) iyi pazarlamak gerekir. Pazarlama ve reklam işleri için "sağlık" örgütleri kurulur.

Bunlara kapitalistlere ait vakıflar eliyle kurulan üniversiteler eklenir. Akademisyenler bu pazarda çalışan reklamcı ve pazarlamacılara döner. Böylece mesleki ahlak ve insani değerler çöpe atılır. Cepleri parayla doldurulan bu akademisyenler sözde "bilimsel" dergilerde yazdıkları makalelerle sermayenin çalışmalarını över, insanları sağlık hizmeti satın alma teşvik ederler.

Bu pazarda en büyük paya sahip

olanlar emperyalist tekellerdir. Amerikan Pfizer, Merck, Eli Lilly; Fransız Sanofi, Zentiva; Alman Bayer, İngiliz Glaxo Smithkline, İsviçreli Roche, Novartis, Sandoz en büyük kâr payına sahip firmalardır. Tekeller sağlık sektörünü baştan aşağı yönetmektedir. Hangi ilacın üretileceğine, hangi ameliyatta hangi tıbbi gereçlerin kullanılacağına onlar karar vermektedir. Bağımlı ülkelerde gerçekleşecek sağlık "reform"larını onlar belirlemektedir. Gerek IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kurumlar, gerek FDA (Amerikan Sağlık Bakanlığına bağlı Gıda ve İlaç Dairesi) vb. kurumlar onlara hizmet etmektedir. Bu alanda kurdukları egemenlikle ilaç fiyatlarını istedikleri gibi belirlemekte, kârlarını katlamaktadırlar. 2017'de sadece Amerikan Pfizer ilaç tekelinin cirosu 52.54 milyar dolardır.

Sözde insan sağlığı için üretilen ilaçlar ve tıbbi cihazlar, yan etkileri anlaşılmasın, gelişmemiş ülkelerde çocuklar, kadınlar, yaşlılar üzerinde fütursuzca denenmektedir. Ölüm, sakatlama, hatta toplu kıyım kapitalist tekeller için sorun değildir. Uluslararası "sağlık" örgütleri, vakıflar, mahkemeler, vb. onların hizmetindedir. Dava açılabilir para verilir dava kapatılır, kapitalist üretime ve kâr etmeye devam eder. Özetle, hâkimiyeti eline almış bir avuç asalak, kâr uğruna insanların sağlığını tehdit etmeyi sürdürür.

TÜRKİYE DE BU ÇÜRÜMEDE GERİ KALMADI

Emperyalistlerin tüm dünyada dayattıkları neoliberal politikalar sağlık alanında da sonuçlarını gösterdi. Türkiye'de bu saldırı 2000'li yıllardan itibaren daha da hız kazandı. Bunun bir ayağı olan "sağlıkta dönüşüm", zaten sınırlı olan hakların daha fazla gasp edilmesine yol açtı.

2006 yılında hayata geçirilen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SS-GSS) Kanunu bu düzenlemelerden biriydi. Bu kanun ile hastaneler birer işletmeye dönüştürüldü. Özel hastaneler pıtrak gibi çoğaldı. Devlet hastaneleri ağır borç yükü altına sokuldu. En temel insani hak olan sağlık hakkı, paran olduğu kadar yararlanabildiğin bir hizmet haline geldi.

Bu kadarı da yeterli değildi. Uluslararası tekeller daha fazla kâr için sağlık sektörüne para akıtarak üniversiteler açtılar. Yerli tekellerle ekonomik ortaklıklar kurdular ve bir süre sonra onları yuttular. Eczacıbaşı'nın Zentiva'ya, Yeni İlaç'ın Recordavit'ye satılması gibi.

Yanısıra, ilaç, tıbbi araç ve gereç üreten yeni fabrikalar açıldı. Türkiye pazarında emperyalist tekellerin payı sürekli büyüdü. Çalıştıkları ilaç temsilcileriyle, kendi kurdukları veya maddi destek sundukları hastane ve üniversitelerdeki "bilim" insanlarıyla çıkar ilişkileri kurdular. Hangi doktorun hangi ilacı yazacağı, ilaç şirketlerinin ilaç mümessili ile kurduğu çıkar ilişkisine bağlıdır. Doktorlar tıbbi araç-gereç üreten firmalarla da benzer ilişkiler içindedir. Alınan araç-gereçten herkes payına düşeni almaktadır. Bu sayededir ki, İstanbul'da EKG-MR cihazlarının sayısı, tüm İngiltere'de olanlara eşittir. Ya da bir kardiolog, yaptığı her kalp ameliyatında taktığı stent başına pay almaktadır. Dahası, tüccara dönen "doktor", daha fazla kâr için, ihtiyaç olmadığı halde ameliyat yapabilmektedir.

Sermaye devleti bu yozlaşmanın üzerine gitmek bir yana, ortaya çıkan yolsuzluk ve hırsızlıkların üzerini kapatmaktadır. Çünkü uluslararası dev tekeller ile yerli işbirlikçileri, bakanıyla, bürokratyyla sermaye devletinin bizzat kendisi bu yolsuzluk çarkının içindedir. AKP iktidarının parlattığı şehir hastaneleri bu çarkın ör-

nekleridir. Yapımından işletilmesine her aşamasına rant ve yolsuzluk düzeni damgasını vurmaktadır.

Bugün sağlık sistemi baştan aşağı çürümüş ve yozlaşmıştır. Ameliyatlarda ihmallerden dolayı insanların ölmesi, tıbbi atıkların çevreye zararlı olmasına rağmen izinsiz toprak altına gömülmesi, ilaç denemelerinde insan ölümleri, parası olmayanın sağlık hizmetinden yararlanmaması, asalak sermaye sınıfının ve devletin umurunda değildir.

Bu tablo, sağlık hakkının temel bir insan hakkı olmaktan çıkmasının, hastanın müşteri olarak görülmesinin bir sonucudur. Bu sistemde hasta-doktor ilişkisi paraya dayalı bir ilişki haline getirilmiştir, bilim insanları tüccarlara dönüştürülmüştür.

Bu sorunun kaynağı emperyalist-kapitalist sistemdir. Sağlık hizmetini para ile alınıp satılan bir metaya dönüştüren, sağlığı paraya endeksleyen sistem, bilimi de, akademiye de kâr dayalı mekanizmasının bir parçası haline getirmiştir.

ÇÖZÜM SOSYALİZMDE!

Sağlığın kâr dayalı bir sektöre dönüştürülmesinin kaynağı kapitalist düzene, çözümünü de ancak bu düzenin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Kapitalistlerin kârlarını değil insanlığın ihtiyaçlarının esas alan bir toplumsal düzen, yani sosyalizm ancak bu sorunu çözebilir. İlaç satmayı amaçlayan tedavi anlayışı yerine halk sağlığının korunmasına dayalı önleyici sağlık hizmetlerini hayata geçirebilir.

Bu açıdan Ekim Devrimi'nin ardından atılan adımlara bakmak yeterlidir. Dünyada ilk olarak bağımsız bir bakanlık olarak sağlık bakanlığı Sovyetler Birliği'nde kurulmuştur. Sağlık hakkı para ile satılan özel bir hizmet olmaktan çıkarılmış, herkesin nitelikli ve parasız sağlık hizmeti alması sağlanmıştır.

Her alanda yıkım yaratarak insanlığı toplu bir yok oluşa sürükleyen kapitalist sistem alternatifsiz değildir. Yapmamız gereken, diğer taleplerimizle birlikte herkese eşit, parasız ve nitelikli sağlık hakkı için de bu düzenin temellerine karşı mücadeleyi büyütmeektir. İnsanlığın her açıdan kurtuluşu sosyalizmedir.

ALİ HAYDAR KARAÇAM

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

KAVELDEN GREİFA
GGAL GREV DİRENİS

*23 Ocak 1963 Kavel Grevi, 31 Ocak 1966 Paşabahçe direnişi,
31 Ocak 1969 Sümerbank Grevi...*

**İşgallerin, grevlerin,
direnişlerin izinden **ileri!****